

ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບ ເດັກນ້ອຍ: ໃນມຸມມອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

ລາຍງານທີ່ຈັດທໍາຂຶ້ນໂດຍ: ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ

ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍ: ໃນມຸມມອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

ໄອເອັດບີເອັນ: 978-0-9874441-4-1

ສະຫງວນລິຂະສິດ © 2013, ອົງການສຸພະນິມິດ ປະຈຳລາວ

ສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງເອກະສານສະບັບນີ້ສາມາດແຈກຢາຍໂດຍໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ

www.childsafetourism.org

childsafetourism@wvi.org

ການຄົ້ນຄ້ວາໄດ້ຮັບການປະສານງານໂດຍ: ອາຟຣຸດ ກາເວຍນີ ຈອນສັນ ແລະ ອາຣຕີ ກາປົວ, ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫລັກປ້ອງກັນ, ອົງການສຸພະນິມິດ. ລາຍງານໂດຍ ດຣ. ອາມີ ແມັດທິວ ແລະ ກວດແກ້ໂດຍ ອາຟຣຸດ ກາເວຍນີ ຈອນສັນ ແລະ ອາຣຕີ ກາປົວ, ແປໂດຍ ອົງການສຸພະນິມິດປະຈຳລາວ, ອອກແບບໂດຍ ຈວນ ນິກເກວ ລາໂກ.

ຮູບພາບ: ອົງການສຸພະນິມິດ/ທອງໄຊ ພະວິໄຊ, ແອວເບີດ ຢູ່, ຊວນ ທຽມ ເລ, ຈິນວາເຣນ, ໂສກກອງ. ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫລັກປ້ອງກັນຢູ່ພາຍໃຕ້ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແລະ ການຄ້າ, ໂຄງການຊ່ວຍເຫລືອຂອງປະເທດອິດສະຕຣາລີ (ອອດສ໌ເອດ). ມຸມມອງທີ່ສະແດງອອກໃນເອກະສານແມ່ນມຸມມອງຂອງຜູ້ຂຽນ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລັດຖະບານອິດສະຕຣາລີ

ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍ: ໃນມຸມມອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

ລາຍງານທີ່ຈັດທໍາຂຶ້ນໂດຍ: ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ

ສາລະບານ

ການສະຫຼຸບລວມໂດຍສັງເຂບ	2
ເບື້ອງຫຼັງຂອງການສຶກສາ	5
ອຸປະສັກທາງດ້ານຂໍ້ມູນ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆ	8
ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ	9
ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເຫຼົ່ານີ້ເດີນທາງໄປໄສ ແລະ ດ້ວຍເຫດໃດ?	9
ຮູບແບບ ແລະ ວິທີການໃນການເດີນທາງ	11
ແຜນການເດີນທາງ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມກັບສື່ການທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ	12
ການສັງເກດການ ແລະ ການປະສົບພົບພໍ້ກັບເດັກນ້ອຍໃນຂົງເຂດ	13
ການປະເຊີນໜ້າກັບເດັກນ້ອຍຂໍທານ ຫຼື ຂາຍເຄື່ອງ	17
ການປະເຊີນໜ້າກັບການຊູດຮິດ / ການທາລຸນເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວ	19
ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ກັບ ‘ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ	24
ພາກສະຫຼຸບ	27
ການແນະນຳສຳລັບການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມ	30
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ: ແບບສອບຖາມ	33

ການສະຫຼຸບລວມໂດຍສັງເຂບ

ລາຍງານນີ້ໄດ້ສະຫຼຸບລວມຜົນໄດ້ຮັບຫຼັກຈາກການສຳຫຼວດແບບອອນລາຍຄັ້ງລ້າສຸດທີ່ໄດ້ມີການປະຕິບັດກັບ ນັກທ່ອງທ່ຽວຕ່າງປະເທດຫຼາຍກວ່າ 300 ຄົນທີ່ໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມ ກຳປູເຈຍ, ສ ປ ປ ລາວ, ປະເທດໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ (ເຊິ່ງການລວບລວມຂໍ້ມູນທັງໝົດເຂົ້າໃນລາຍງານສະບັບນີ້ເອີ້ນວ່າ ເປັນ 'ຂົງເຂດ'). ການສຳຫຼວດແມ່ນໄດ້ມີການປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ມີການເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບການປະຕິສຳພັນ ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍໃນບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເພື່ອການປະເມີນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ ການປະຕິສຳພັນນີ້ກໍຄືການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍໂດຍທົ່ວໄປ. ຜົນການສຳຫຼວດໄດ້ຊີ້ໃຫ້ ເຫັນວ່າ:¹

ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນເປັນປະຈຳເມື່ອມີການທ່ອງທ່ຽວໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ມີຄວາມດີໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມ.

ການປະຕິສຳພັນດັ່ງກ່າວ ອາດເປັນປະສົບການທາງບວກສຳລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ, ແຕ່ກໍຍັງມີປະສົບການດ້ານລົບທີ່ມີ ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວໄລຍະຍາວ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ການພົບປະກັບເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນແມ່ນໄດ້ມີ ການອະທິບາຍທີ່ເປັນດ້ານບວກ ຈາກທ່ອງທ່ຽວດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາ ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈເລິກ ເຊິ່ງທີ່ເປັນເອກະລັກກ່ຽວກັບທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍຜ່ານເດັກນ້ອຍທີ່ເຂົາເຈົ້າປະສົບພົບພໍ້, ເຊິ່ງວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນການໂອ້ລົມ ແລະ ການຫຼິ້ນກັບເດັກນ້ອຍ, ແລະ ໂດຍສະເພາະມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບ ທີ່ດີຈາກເດັກນ້ອຍ. ໃນດ້ານອື່ນ, ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບພໍ້ກັບເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມອອນແອຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຕົກເປັນເຫຼືອຂອງການທາລຸນ ຫຼື ການຂູດຮີດ ເຊິ່ງໄດ້ມີການອະທິບາຍ ທີ່ເປັນດ້ານລົບ ໂດຍຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດ. ເຊິ່ງປະສົບການດັ່ງກ່າວ ບໍ່ພຽງແຕ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານອາລົມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນຫຼາຍກໍລະນີຍັງມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກັບວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສະຖານທີ່ທ້ອງທ່ຽວນັ້ນ.

ຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງ ຫຼື (57.1%) ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນພະຍານໃນຖານະການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂູດຮີດຫຼື ການທາລຸນເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງ ການທ່ອງທ່ຽວໃນຂົງເຂດ. ຜູ້ຕອບຮັບໄດ້ອະທິບາຍສະຖານະການທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະສົບພົບພໍ້ເວລາທີ່ເດັກນ້ອຍ ຂາຍເຄື່ອງ ຫຼື ຂໍທານ ຫລື ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຂູດຮີດຈາກຜູ້ໃຫຍ່ (ຫຼືໃນບາງກໍລະນີເປັນພໍ່ແມ່ ຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ) ເຊິ່ງເປັນການສະແດງ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ. ພວກເຂົາຍັງ ສະແດງຄວາມເປັນຫ່ວງຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ແລະເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກ ບັງຄັບໃນການຂູດຮີດເຂົາເຈົ້າໃນທາງເພດໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ.

85% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດລາຍງານວ່າໄດ້ມີຊາວໜຸ່ມຂາຍເຄື່ອງທີ່ລະລຶກ ແລະ 81.2% ລາຍງານວ່າໄດ້ມີເດັກນ້ອຍ(ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ ທີ່

1 ຫົວຂໍ້ຂອງການສຳຫຼວດ ແລະ ເຄື່ອງມືໃນການສຳຫຼວດພາຍຄວາມວ່າຜົນການສຶກສາໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ຕອບແບບສອບ ຖາມແທນທີ່ຈະແມ່ນສະຖານະການຈິງຂອງເດັກນ້ອຍໃນຈຸດໝາຍປາຍ

ເປັນຂໍ້ທານ). ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດຫຼາຍໆຄົນຍັງລາຍງານວ່າໄດ້ພົບພໍ້ເດັກນ້ອຍເກັບຂີ້ເຫີ້ຍ (49%), ເຮັດວຽກໃນ ຮ້ານອາຫານ ຫຼື ໂຮງແຮມ (48.5%) ແລະ ເຮັດການສະແດງຕ່າງໆຢູ່ຂ້າງທາງ (38%) ແລະ ການລາຍງານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກໄດ້ເຫັນເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກເປັນຜູ້ນຳທຸ່ວ (25.5%) ແລະ ທີ່ໜ້າເປັນຫ່ວງທີ່ສຸດແມ່ນຢູ່ໃນອຸດສາຫະກຳການຄ້າປະເວນີ (20.5%). ເຊິ່ງການຂູດຮີດດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວຮູ້ສຶກໜ້າລັງກຽດ, ໂສກເສົ້າໃຈ, ເປັນຫ່ວງ ແລະ ກັງວົນ, ສິ້ນຫ່ວງ, ຮູ້ສຶກຜິດ, ໃຈຮ້າຍ ແລະ ສັບສົນ.

28.8% ຂອງຜູ້ຕອບຮັບໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຶດຕິກຳຂອງການຂູດຮີດທີ່ຖືວ່າເປັນເລື່ອງທຳມະດາໂດຍຄົນທ້ອງຖິ່ນ, ຫຼື ອົງການປົກຄອງຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ເຮັດຄືບໍ່ເຫັນວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ. ເຊິ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າເປັນຫ່ວງໃນຫຼາຍໆດ້ານ. ດ້ານໜຶ່ງ, ແມ່ນເປັນການ ຕັ້ງມາດຕະຖານທີ່ຕໍ່າສຳລັບ ພຶດຕິກຳຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວໃນການໃຫ້ເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມສະໝັກໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວໃນການເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼື ແຊກແຊງໃນການຂູດຮີດ ຫຼື ການທາລຸນເດັກນ້ອຍ. ໃນດ້ານອື່ນໆ, ແນວຄິດໃນການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ການຍອມຮັບໄດ້ໃນການຂູດຮີດ ແລະ ການທາລຸນເດັກນ້ອຍ ແມ່ນເປັນພາບດ້ານລົບໃນຖານະເປັນເປົ້າໝາຍປາຍທາງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວເຊິ່ງເປັນການທຳລາຍ ຕໍ່ກັບອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ.

ການຂູດຮີດ ຫຼື ການທາລຸນເດັກນ້ອຍໃນການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວທົນບໍ່ໄດ້ ແລະ ມີຜົນກະທົບທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ກັບພາບຫຼັກຂອງໃນເປົ້າໝາຍທາງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ(ຫຼື ນັກທ່ອງທ່ຽວໃນອະນາຄົດ). ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດຫຼາຍຄົນ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມເປັນຫ່ວງຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍໃນຂົງເຂດທີ່ໄດ້ມີການຖືກຂູດຮີດ ຫຼື ທາລຸນຕໍ່ກັບໝູ່ເພື່ອນ, ຄອບຄົວ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຈຳນວນຫຼາຍໆຂອງ ຜູ້ຕອບ ຮັບໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍົກເລີກ ຫຼື ເລືອກທີ່ຈະບໍ່ກັບມາຢູ່ມຢາມຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເຂົາເຈົ້າພົບເຫັນ ຫຼື ເຊື່ອວ່າມີເຫດການທີ່ມີການທາລຸນ ຫຼື ການຂູດຮີດຊາວໜຸ່ມ ຫຼື ເດັກນ້ອຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ພາກອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວຂອງລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ລັດຖະບານກາງ, ພ້ອມທັງຜູ້ທີ່ໃຫ້ບໍລິການທາງດ້ານທ່ອງທ່ຽວທີ່ຕ້ອງສືບຕໍ່ໃຫ້ການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ຈາກການທາລຸນໃນທຸກໆຮູບແບບພາຍໃນຂົງເຂດ.

53.2% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແຈ້ງວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊື່ສິນຄ້າ/ການບໍລິການ ຈາກເດັກນ້ອຍ ແລະ 78.7% ແຈ້ງວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ຄວນເອົາເງິນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມທີ່ເປັນຂໍ້ທານ. ນີ້ເປັນການ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນລະດັບ ທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງຈິດສຳນຶກທີ່ພົວພັນກັບບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ຕິດພັນກັບເດັກນ້ອຍຂາຍເຄື່ອງໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ຂໍ້ທານ. ເຊິ່ງເຫດຜົນສ່ວນໃຫຍ່ໃນການຫຼີກລ້ຽງການແລກປ່ຽນນຳຊາວໜຸ່ມ ນີ້ແມ່ນຕ້ອງບໍ່ສະໜັບສະໜູນວັດທະນະທຳດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທີ່ບໍ່ຍືນຍົງໃຫ້ມີການພັດທະນາ ຫລື ການຫຼີກລ້ຽງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມຕົກໃນສະຖານະການທີ່ເປັນ “ຄວາມສ່ຽງ”. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ຮັບການສຶກສາທີ່ດີ ແລະ

ເຂົ້າໃຈວ່າ: ຖ້າຫາກເດັກນ້ອຍຕາມຖະໜົນຫາກຂໍທານ ຫຼື ຂາຍເຄື່ອງ, ແມ່ນມີຄວາມ ເປັນໄປໄດ້ສູງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮຽນ ຫຼື ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຖືກທາລຸນ ຫຼື ຖືກຂູດ ຮີດ. ຫຼາຍຄົນໄດ້ກ່າວເຖິງກ່ຽວກັບການຂໍທານວ່າ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດ ຫຼື ການສິ້ນສຸດ ວົງຈອນຂອງຄວາມທຸກຍາກໄດ້. ໃນການປຽບທຽບກັນແລ້ວ, ໄດ້ມີການ ປຽບທຽບທາງເລືອກທີ່ດີກ່ວາເຊັ່ນການເອົາເງິນໃຫ້ແກ່ ອົງການການກຸສົນ ແລະ ເອົາ ອາຫານໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍເປັນຕົ້ນ.

ຈຳນວນຫຼາຍກ່ວາເຄິ່ງໜຶ່ງ (49.5%) ຂອງຜູ້ຕອບຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຮັບ ຜິດຊອບຕໍ່ຊາວ ຫຸ່ມ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼາຍໆຄົນມີຍຸດທະສາດທີ່ຊັດເຈນໃນການຮັບມືກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຂໍທານ ແລະ ຂາຍເຄື່ອງ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການຢູ່ໃນຂົງເຂດ ແລະ ໄດ້ເຮັດຄວາມພະຍາຍາມທີ່ແທ້ຈິງ ໃນການຮັບປະ ກັນການປະຕິສຳພັນກັບເດັກນ້ອຍແມ່ນຖືວ່າ ມີສິນທຳ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼາຍໆຄົນໄດ້ດຳເນີນ ການທີ່ເອົາຈິງເອົາຈິງໃນການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕອບຮັບ ການສຳຫຼວດຫຼາຍຄົນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະຊ່ວຍເຫຼືອ ຂະນະທີ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ໃຊ້ຄວາມ ພະຍາຍາມທີ່ຊັດເຈນໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຄົນທ້ອງຖິ່ນ (ໂດຍສະເພາະແມ່ນເດັກນ້ອຍ ທ້ອງຖິ່ນ) ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຍັງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າການກະທຳຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ແມ່ນມີການປະຕິບັດທີ່ ດີທີ່ສຸດ ຫຼື ບໍ່ເຊິ່ງໄດ້ມີການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຂໍ້ສົງໄສ ແລະ ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນໃນວິທີ ການທີ່ຈະພົວພັນ ກັບເດັກນ້ອຍໃນຂົງເຂດຕ່າງໆ.

ມີພຽງແຕ່ 19.5% ຂອງຜູ້ທີ່ຕອບການສຳຫຼວດຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາມີຂໍ້ມູນທີ່ພຽງພໍ ໃນການປົກປ້ອງ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວຫຸ່ມທ້ອງຖິ່ນທີ່ເຂົາເຈົ້າພົບພໍ້ໃນສາທາ ລະນະ. ສິ່ງທີ່ພົ້ນເດັ່ນແມ່ນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍຄົນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການ ຢາກຮູ້ເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບສະຖານະການ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດຊ່ວຍໄດ້ແນວໃດ.

84.8% ຂອງຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດແຈ້ງວ່າ ພວກເຂົາຢາກຮູ້ເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບວ່າ ເຂົາເຈົ້າສາມາດປ້ອງກັນ ແລະ ປົກປ້ອງການຂູດຮີດຕ່າງໆຈາກເດັກ ໂຕແນວໃດ. ໃນຈຳນວນ ທີ່ເກືອບເທົ່າກັນຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກ່າວວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການ ຮູ້ເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບປະເພນີທ້ອງຖິ່ນ, ການແຕ່ງກາຍ ແລະ ການປະພຶດທີ່ເໝາະສົມ (83.3%) ແລະ ວິທີທາງທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດຊຸກຍູ້ເສດຖະກິດທ້ອງຖິ່ນໄດ້ (83.3%). ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເມື່ອຖາມວ່ານະໂຍບາຍດ້ານທຸລະກິດເພື່ອທີ່ ຈະປົກປ້ອງເດັກແມ່ນມີອິດ ຕິພົນຕໍ່ກັບນິໄສໃນການຊື້ຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, 94.8% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຕອບວ່າຈະສາ ມາດຊ່ວຍໄດ້.

ເບື້ອງຫຼັງຂອງການສຶກສາ

ໃນຖານະທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນອຸດສາຫະກຳທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນໂລກ, ການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນໄດ້ມີບົດບາດສຳຄັນ ທາງດ້ານເສດຖະກິດຢູ່ໃນຂົງເຂດອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້. ໂດຍສະເພາະແມ່ນເສດຖະກິດຂອງບັນດາປະເທດເຊັ່ນ: ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ປະເທດໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ ທີ່ມີລະດັບການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຢ່າງເຕີບໃຫຍ່ໃນຊ່ວງທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ. ໃນປີ 2011, ກຳປູເຈຍ ຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວຕ່າງປະເທດຈຳນວນຫຼາຍກວ່າ 2.8 ລ້ານຄົນ, ເຊິ່ງມີອັດຕາເພີ່ມຂຶ້ນ 15% ຂອງຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວ ທັງໝົດໃນປີ 2010. ເພາະສະນັ້ນ, ລາຍຮັບຈາກການທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດຈຶ່ງຕົກເປັນ 1,912 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ.² ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາ ສປປ ລາວ ແມ່ນໄດ້ມີອັດຕາສ່ວນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃນຊ່ວງປີ 1990-2010, ທີ່ມີອັດຕາການເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 20.67% ຕໍ່ປີ.³ ໃນປີ 2011, ສປປ ລາວ ໄດ້ຕ້ອນຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວຕ່າງປະເທດຫຼາຍກວ່າ 2.7 ລ້ານຄົນເຊິ່ງມີອັດຕາການເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 8% ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າປະເທດໃນປີ 2010.⁴ ຄຽງຄູ່ກັບການເຕີບໂຕດັ່ງກ່າວ. ທີ່ປະເທດໄທ ໄດ້ມີນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ເຂົ້າປະເທດທັງໝົດ 19 ລ້ານຄົນໃນປີ 2011; ເຊິ່ງຄິດໄລ່ເປັນອັດຕາການເພີ່ມເປັນ 19.84% ຈາກປີ 2010. ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາໄທຫຼາຍສຸດແມ່ນຈາກປະເທດມາລາເຊຍ, ຈີນ ແລະ ຍີ່ປຸ່ນ ທີ່ສາມາດສ້າງລາຍຮັບທັງໝົດຈຳນວນ 23 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ, ເຊິ່ງຄິດໄລ່ເປັນອັດຕາສ່ວນເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 23.92% ຈາກປີ 2010.⁵ ໃນປີ 2011, ປະເທດຫວຽດນາມ ໄດ້ຕ້ອນຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວຕ່າງປະເທດທັງໝົດ 6 ລ້ານຄົນ, ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 19.1% ຈາກປີ 2010. ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາປະເທດຫຼາຍສຸດແມ່ນມາຈາກຈີນ, ສະຫະລັດອາເມລິກາ ແລະ ເກົາຫຼີໃຕ້.⁶

ອັດຕາການຈະເລີນເຕີບໂຕດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໄດ້ມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ກັບເສດຖະກິດ ແລະ ເປັນທີ່ຫນ້າຍິນດີຈາກລັດຖະບານ, ອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ບັນດາຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວ. ອີງຕາມ ສະພາການທ່ອງທ່ຽວໂລກ. ໃນປີ 2011, ການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນໄດ້ກວມເອົາ 9.5% ຂອງຍອດຜົນຜະລິດລວມພາຍໃນປະເທດຂອງ ກຳປູເຈຍ ແລະ 5.8% ຂອງຍອດຜົນຜະລິດ ລວມພາຍໃນປະເທດຂອງ ສປປ ລາວ. ຖ້າຫາກການຄິດໄລ່ການປະກອບສ່ວນໂດຍທາງອ້ອມ, ຍິ່ງມີອັດຕາສ່ວນ ທີ່ສູງຂຶ້ນ ຄືຕົກປະມານ 22.1% ແລະ 18.2%).⁷ ເຊັ່ນດຽວກັນ, ການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນນັບເປັນ 7.1% ຂອງຍອດຜົນຜະລິດລວມພາຍໃນປະເທດປະເທດໄທ ແລະ 4.3% ຍອດຜົນຜະລິດລວມພາຍໃນປະເທດຂອງຫວຽດ

2 ຂໍ້ມູນຈາກລັດຖະບານ ກຳປູເຈຍ (2012), ບົດສະເໜີ ຂອງໂຄງການ ຄະນະກຳມາທິການປະສານງານດ້ານເດັກນ້ອຍ ບາງກອກ, 10 ກໍລະກົດ 2012

3 ຂໍ້ມູນຈາກ ອົງການ ທ່ອງທ່ຽວ ແຫ່ງຊາດ ສປປ ລາວ (2010) 2010 ວ່າດ້ວຍ ລາຍງານສະຖິຕິນັກທ່ອງທ່ຽວໃນລາວ, ກົມ ແຜນການ ແລະ ການຮວມມື, ພະແນກສະຖິຕິທ່ອງທ່ຽວ.

4 ຂໍ້ມູນຈາກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ (2012) ບົດສະເໜີ ຂອງໂຄງການ ຄະນະກຳມາທິການ ປະສານງານດ້ານເດັກນ້ອຍ, ບາງກອກ, 10 ກໍລະກົດ 2012

5 ຂໍ້ມູນຈາກ ລັດຖະບານໄທ (2012) ບົດສະເໜີຂອງໂຄງການ ຄະນະກຳມາທິການປະສານງານດ້ານເດັກນ້ອຍ, ບາງກອກ, 10 ກໍລະກົດ 2012

6 ຂໍ້ມູນຈາກ ລັດຖະບານ ຫວຽດນາມ (2012) ບົດສະເໜີຂອງໂຄງການ ຄະນະກຳມາທິການປະສານງານດ້ານເດັກນ້ອຍ, ບາງກອກ, 10 ກໍລະກົດ 2012

7 ການທ່ອງທ່ຽວໂລກ ແລະ ສະພາທ່ອງທ່ຽວ (2012) ຜົນກະທົບດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເສດຖະກິດດ້ານທ່ອງທ່ຽວ 2012: ກຳປູເຈຍ ແລະ ທົ່ວໂລກ.

ນາມ.⁸ ໃນປີ 2011, ວຽກທັງໝົດຈຳນວນ 607,000 ໜ້າວຽກ (ຫຼື 8% ຂອງການຈ້າງງານທັງໝົດ) ໃນກຳປູເຈຍແມ່ນໄດ້ຮັບຈາກການທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍກົງ ແລະ ໃນ ສ ປ ປ ລາວ, ໜ້າວຽກດ້ານການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນໄດ້ຕົກເປັນ 4.9% ຂອງການຈ້າງ ງານທັງໝົດ (ເຊິ່ງຕົກເປັນທັງໝົດ 143,500 ໜ້າວຽກ). ທີ່ປະເທດໄທ, ການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນ ໄດ້ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳທັງໝົດ 1,833,000 ໜ້າວຽກ (ເຊິ່ງຕົກເປັນ 4.7% ຂອງການຈ້າງ ງານທັງໝົດ) ແລະ ໃນປະເທດຫວຽດນາມ, ແມ່ນມີໜ້າວຽກທັງໝົດ 1,832,500 ໜ້າວຽກ (ເຊິ່ງ ຕົກເປັນ 3.7% ຂອງການຈ້າງ ງານທັງໝົດ). ເປັນທີ່ຄາດກັນວ່າ ການປະກອບສ່ວນຂອງ ການທ່ອງທ່ຽວໃນດ້ານເສດຖະກິດຂອງບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ (ທີ່ລວມເຖິງການຈ້າງງານ) ແມ່ນຈະມີແນວໂນ້ມທີ່ສູງຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ.⁹

ການປະກອບສ່ວນທາງດ້ານເສດຖະກິດທີ່ສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນມອງຂ້າມ ເພາະວ່າມັນ ເປັນທີ່ມີການບັນທຶກລະອຽດຄຽງຄູ່ກັບການປະກອບສ່ວນທາງດ້ານບວກຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ກັບບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ນອກນັ້ນຍັງນຳບັນຫາຫຼາຍດ້ານເຊັ່ນ: ບັນຫາທາງດ້ານສັງຄົມ, ວັດທະນະທຳ, ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ເຊິ່ງບັນຫາດັ່ງກ່າວສາມາດມີຜົນຂະຫຍາຍທ່າມກາງສະພາບການເຕີບໂຕທີ່ໄວເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ມີການວາງແຜນ ແລະ ມີການຕິດຕາມດ້ານການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ. ໜຶ່ງໃນສິ່ງທີ່ໜ້າ ເປັນຫວ່ງຂອງໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ (ທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຂ້າງລຸ່ມ) ແມ່ນສິ່ງທີ່ການທ່ອງທ່ຽວມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ເປັນປັດໃຈທີ່ທ່ວງດຶງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມີການພົວພັນທີ່ຊັດເຈນລະຫວ່າງ ພາກສ່ວນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການຂູດຮີດເດັກນ້ອຍ. ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ມີຄວາມສ່ຽງສູງ ແມ່ນໄດ້ຖືກຊັກຈູງໃຫ້ເຂົ້າຫາຈຸດໝາຍປາຍທາງ ຂອງການທ່ອງທ່ຽວໃນຖານະເປັນແຫຼ່ງຂອງລາຍໄດ້. ເຊິ່ງອາດໝາຍເຖິງການຢຸດເຊົາການດຳລົງຊີວິດແບບດັ້ງເດີມ, ການຜູກພັນກັບຊຸມຊົນ ແລະ ເຄືອຄ່າຍການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານສັງຄົມ. ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງ ຫຼື ຜູ້ຊາຍອາດຕ້ອງເຮັດວຽກພາຍໃຕ້ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນໄພ ແລະ ອັນຕະລາຍຕໍ່ເຂົາເຈົ້າໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ. ເພີ່ມເຕີມອີກ, ເດັກນ້ອຍທີ່ມີລາຍໄດ້ຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວໃນຫຼາຍໆ ຮູບແບບຂອງແຮງງານເດັກແມ່ນ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂ້ອນຂ້າງໜ້ອຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ອາດຈະປະສົບພົບພໍ້ກັບການຖືກຂູດຮີດຢ່າງຫາລຸນໃນທຸກໆຮູບແບບເຊັ່ນ: ການຖືກຂູດຮີດທາງເພດ ແລະ ການຖືກທາລຸນ. ເນື່ອງຈາກກົນໄກໃນການປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່າ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕົກເປັນ ເປົ້າໝາຍຂອງຜູ້ທີ່ຂູດຮີດເດັກໄດ້ງ່າຍດາຍ ທີ່ລວມເຖິງນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ລ່ວງລະເມີດໃນການມີເພດສຳພັນກັບເດັກນ້ອຍ¹⁰.

8 ການທ່ອງທ່ຽວໂລກ ແລະ ສະພາບທ່ອງທ່ຽວ (2012) ຜົນກະທົບດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເສດຖະກິດດ້ານທ່ອງທ່ຽວ 2012: ລາວ, www.wttc.org/research/, ເຂົ້າຫາຂໍ້ມູນວັນທີ 27/9/12.

9 ສຳລັບຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ: ການທ່ອງທ່ຽວໂລກ ແລະ ສະພາບທ່ອງທ່ຽວ (2012) ຜົນກະທົບດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເສດຖະກິດດ້ານທ່ອງທ່ຽວ 2012: ປະເທດໄທ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວໂລກ ແລະ ສະພາບທ່ອງທ່ຽວ (2012) ຜົນກະທົບດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເສດຖະກິດດ້ານທ່ອງທ່ຽວ 2012: ຫວຽດນາມ, www.wttc.org/research/, ເຂົ້າຫາຂໍ້ມູນວັນທີ 27/9/12

10 ນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ລ່ວງລະເມີດໂດຍການມີເພດສຳພັນກັບເດັກໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ທ່ອງທ່ຽວຢູ່ນອກປະເທດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ມີຂູດຮີດ ທາງດ້ານເພດຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ.

ຫຼັກການຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຈາກກໍລະນີ ແລະ ການລາຍງານຈາກຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ: ນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ລ່ວງລະເມີດໃນການມີເພດສຳພັນກັບເດັກນ້ອຍທີ່ເຮັດວຽກຕາມທຶນທາງ ຫຼື ໃນທຸລະກິດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງໃນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງການທ່ອງທ່ຽວ.¹¹ ເພີ່ມເຕີມອີກ ພວກເຂົາອາດເຂົ້າໄປເຖິງເດັກນ້ອຍ ທີ່ມີຄວາມສູງສູງໂດຍການເຮັດວຽກໃນໂຮງຮຽນ ຫຼື ບ້ານເດັກກຳພ້າ ໂດຍບໍ່ມີການປ້ອງກັນທີ່ດີພໍ ຫຼື ສິ່ງປ້ອງກັນຄວາມປອດໄພ. ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວບາງຄັ້ງ ໄດ້ອໍານວຍໃຫ້ມີ ການລ່ວງລະເມີດເດັກຍິງ ຫຼື ເດັກຊາຍທີ່ມີຄວາມສູງທີ່ອາດ ເຮັດໃຫ້ເປັນການຖືກຂູດຮີດ. ເຊິ່ງບັນຫາດັ່ງກ່າວ ບໍ່ພຽງແຕ່ເກີດໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຂະໜາດໃຫຍ່ (ເຊັ່ນ: ໂຮງແຮມ, ຮ້ານອາຫານ, ບາ, ຕະຫຼາດ ແລະ ແຫຼ່ງພັກຜ່ອນຕ່າງໆຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ). ເຊິ່ງເອີ້ນພາຍໃນວ່າ “ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ”, “ການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ”. ດັ່ງຕົວຢ່າງ: “ການທ່ອງທ່ຽວບ້ານເດັກກຳພ້າ” ເຊິ່ງເປັນສະຖານ ທີ່ທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດປະຕິສຳພັນ ແລະ ຍ້ຽມຢາມສະຖາບັນ ທີ່ເບິ່ງແຍງເດັກນ້ອຍ.¹² ເຊິ່ງສາມາດເຮັດ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຖືກຂູດຮີດໄດ້. “ການທ່ອງທ່ຽວແບບອາສາສະໝັກ”¹³ ໝາຍຄວາມວ່າ ການກວດກາທີ່ພຽງ ພໍອາດບໍ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດກັບຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບເດັກນ້ອຍ. “ການພັກຢູ່ບ້ານປະຊາຊົນ” ເຊິ່ງຜູ້ໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ຢູ່ກັບທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊີ້ແນະໃດໆ ໃນການຕິດຕໍ່ ກັບເດັກນ້ອຍ.

ໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ຈາກການຂູດຮີດທາງເພດໃນການທ່ອງທ່ຽວຂອງ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ແລະ ຫວຽດນາມ. ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແລະ ການຄ້າ, ໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງປະເທດອິດສະຕຣາລີ (ອອດສ໌ເອດ) ໄດ້ເລີ່ມມີການປະຕິບັດວຽກງານທີ່ຄວບຄູ່ ກັນລະຫວ່າງ ແນວຄວາມຄິດລິເລີ່ມຂອງໂຄງການໃນການປົກປ້ອງ ແລະ ປ້ອງກັນເດັກເຊິ່ງໄດ້ຮັບ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍ ອົງການສຸພະນິມິດ, ຫ້ອງການສະຫະປະຊາຊາດວ່າດ້ວຍຢາເສບຕິດ ແລະ ອາດສະຍາກອນ ແລະ ອົງການຕໍາຫຼວດສາກົນ. ໃນຖານະທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງອົງການສຸພະນິມິດ ແມ່ນໄດ້ປະຕິບັດຮ່ວມກັບຊຸມຊົນ ແລະ ລັດຖະບານ, ໃນການປົກປ້ອງເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍທີ່ຖືກເປັນເຫຍື່ອ ຂອງການຂູດຮີດທາງເພດໃນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ສ້າງຕັ້ງແນວຄວາມຄິດລິເລີ່ມ ແລະ ການປະຕິບັດ ການທ່ອງທ່ຽວປອດໄພຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ. ເຊິ່ງອົງການສຸພະນິມິດ ໄດ້ແຈກຢາຍແບບສຳຫຼວດອ່ອນລາຍ ໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວຕ່າງປະເທດ, ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດໄດ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ແລະ ລວມເຖິງສິ່ງທີ່ປະສົບພົບພໍ້ ແລະ ປະສົບການທີ່ເຂົາເຈົ້າມີຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍໃນບັນບັນດາປະເທດເຫຼົ່າອີກດ້ວຍ.

11 ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ (2011) ບົດທົບທວນ, ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພິມ
 12 ເຊິ່ງອາດໝາຍເຖິງການສະເໜີທີ່ຈະສອນພາສາອັງກິດ ຫຼື ການເບິ່ງແຍງເດັກນ້ອຍໃນບ້ານເດັກກຳພ້າ ເຊິ່ງເປັນການສະໜອງໂອກາດແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວໃນການຍ້ຽມຢາມບ້ານເດັກກຳພ້າ ແລະ ສູນເບິ່ງແຍງເດັກນ້ອຍ. ໃນກໍລະນີສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນນັກທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງເສຍຄ່າທຳນຽມໃນການເຂົ້າຍ້ຽມຊົມເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້.
 13 ການທ່ອງທ່ຽວແບບອາສາສະໝັກ ແມ່ນການທ່ອງທ່ຽວທາງເລືອກທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍ ເຊິ່ງອົງການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນໄດ້ມີໂອກາດໃນການເຮັດວຽກເປັນອາສາສະໝັກໃນອົງການ ຫຼື ບໍລິສັດໃດໜຶ່ງໃນປະເທດປາຍທາງ. ການປະຕິບັດງານອາດມີໄລຍະເປັນມື້, ອາທິດ, ຫຼື ເປັນເດືອນ. ເຊິ່ງວ່າ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການທ່ອງທ່ຽວເດັກກຳພ້າແມ່ນຕ້ອງຈ່າຍເງິນເພື່ອທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມ (ເຊິ່ງເປັນເງິນທີ່ກວມເອົາອາຫານ ແລະ ທີ່ພັກທີ່ຕ້ອງມີການຊຳລະຄ່າທຳນຽມຕ່າງໆ). ໃນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ໂຄງການອາສາສະໝັກຕ່າງໆລວມມີ: ການສອນພາສາອັງກິດໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍ, ໄວລຸ້ນ ຫຼື ຜູ້ໃຫຍ່; ການເຮັດວຽກໃນອົງການພັດທະນາດ້ານຊຸມຊົນ; ສູກຂະພາບ; ແລະ ການເຮັດວຽກໃນການສະຫງວນສັດ ຫຼື ສິ່ງແວດລ້ອມຕ່າງໆ. ອາສາສະໝັກແມ່ນເຮັດວຽກໃນຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການແລກປ່ຽນທາງດ້ານວັດທະນະທຳເຊິ່ງໄດ້ມີການໂຄສະນາຢ່າງເປັນປະຈຳ.

ອົງການສຸພະນິມິດ ໄດ້ໃຫ້ນິຍາມການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນຮູບແບບໃນການທ່ອງທ່ຽວວ່າ:

1. ຮັບຮູ້ຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນບົດບາດ ແລະ ຜົນກະທົບໃນການຂຸດຮິດເດັກ
2. ຮັບຜິດຊອບໃນການຫຼຸດຜົນກະທົບທີ່ເປັນໄພ (ທາງກົມ ແລະ ທາງອ້ອມ) ຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສ່ຽງ.
3. ປະຕິບັດບົດບາດຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ການຮັກສາໄວ້ຂອງ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຄວາມປອດໄພຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ.

ທ້າຍສຸດ, ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍແມ່ນເປັນການສະໜອງທີ່ຍິນຍົງຕໍ່ກັບການປົກປ້ອງ ເດັກບໍ່ໃຫ້ຖືກທາລຸນ ຈາກການທ່ອງທ່ຽວ. ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ ແລະ ຍິນຍົງທີ່ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວສາມາດພັດທະນາຂຶ້ນໄດ້.

ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດຊ່ວຍໂຄງການເດັກ ແລະ ອົງການອື່ນໆ ທີ່ເປັນການສະໜັບສະໜູນສະພາບແວດລ້ອມສໍາລັບເດັກນ້ອຍໃນການທ່ອງທ່ຽວ. ການສໍາຫຼວດ ທີ່ປະກອບມີຄໍາຖາມ-ຄໍາຕອບທີ່ຍາວແມ່ນ ໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງ ເດືອນພຶດສະພາ ເຖິງ ມິຖຸນາ 2012. ລາຍງານສະບັບນີ້ໄດ້ສະໜອງໃຫ້ເຫັນການຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ການປຶກສາຫາລືໂດຍລວມ ຂອງຜົນໄດ້ຮັບຈາກການວິເຄາະຂໍ້ມູນທາງ ດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

ອຸປະສັກທາງດ້ານຂໍ້ມູນ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆ

ການສໍາຫຼວດແມ່ນໄດ້ມີຄວາມລໍາອຽງຕ່າງໆ ທີ່ລວມໄປເຖິງ: ອາຍຸ, ເພດ, ສັນຊາດ, ແລະ ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ທີ່ສຸດແມ່ນປະເພດໃນການທ່ອງທ່ຽວ. ເຊິ່ງເປັນຜົນສືບເນື່ອງມາຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າການສໍາຫຼວດແບບອອນລາຍແມ່ນ ເປັນພາສາອັງກິດ ແລະ ມີການ {ແຈກ} ຢາຍແບບອອນລາຍຜ່ານເວັບໄຊທີ່ມີຊື່ສຽງໂດຍນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນອິດສະລະ. ການຮັບສະໝັກຜ່ານອິນເຕີເປັດ ທຣາວໄວ (Intrepid Travel) ແມ່ນໝາຍຄວາມ ວ່າຜູ້ທີ່ຕອບສ່ວນຫຼາຍ ແມ່ນໄດ້ຮັບການສຶກສາກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ (ເຊິ່ງວ່າ Intrepid ມີຄວາມພູມໃຈຫຼາຍທີ່ສຸດ).¹⁴ ພ້ອມທັງ, ການເກັບກຳຂໍ້ມູນໃນໄລຍະເວລາໜຶ່ງເດືອນແມ່ນ ຖືວ່າໜ້ອຍທີ່ສຸດເຊິ່ງມີຈຳນວນ 316. ເພາະສະນັ້ນ, ຄວາມສາມາດໃນການເຮັດສະຖິຕິ ຈາກຕົວຢ່າງ ການສໍາຫຼວດຕໍ່ກັບການສຶກສາຈາກປະຊາກອນແມ່ນຖືວ່າມີຂໍ້ຈຳກັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜົນການສໍາຫຼວດຍັງໄດ້ ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີສໍາລັບການພັດທະນາທາງດ້ານຍຸດທະສາດ ທີ່ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍ.

14 ການທ່ອງທ່ຽວ Intrepid ແມ່ນມີການຕະຫຼາດ ແລະ ການປະຕິບັດງານໃນທົ່ວໂລກ, ບໍ່ວິສັດແມ່ນຕັ້ງຢູ່ທີ່ປະເທດອິດສະຕາລີ ແລະ ມີ ຄົນອິດສະຕາລີ ຈຳນວນຫຼວງ ຫຼາຍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສໍາຫຼວດ (ດັ່ງທີ່ໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນໃນຮູບທີ 3. ສໍາລັບຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບ Intrepid ແລະ ການດໍາເນີນທຸລະກິດແມ່ນສາມາດເຂົ້າໄປເບິ່ງໃນ ເວັບໄຊ: www.intrepidtravel.com.

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ

ການສຳຫຼວດທີ່ເປັນພາສາອັງກິດທີ່ໄດ້ມີການປະຕິບັດເປັນເວລາໜຶ່ງເດືອນ ແມ່ນໄດ້ມີການແຈກຢາຍອອນລາຍຜ່ານທາງເວັບໄຊ SurveyMonkey. ເຊິ່ງໄດ້ມີການໂຄສະນາໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມຜ່ານທາງສື່ໂຊໂຊມີເດຍ (ເຊັ່ນ: ທະວີດເຕີ ແລະ ເຟດສບຸກ), ອີເມວໃນ ຫຼາຍຮູບແບບ, ພໍລັມອິນເຕີເນັດເຊັ່ນ: Yammer ແລະ ຜ່ານທາງເວັບໄຊ ແລະ ບັຮອກທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທ່ານໜຶ່ງໄດ້ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ລາວໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການສຳຫຼວດຈາກບໍລິສັດນຳທ່ຽວສຳລັບໄວລຸ້ນຊື່ວ່າ STA Travel ແລະ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍໆຄົນໄດ້ເຂົ້າຫາການສຳຫຼວດພາຍຫຼັງທີ່ແບບສຳຫຼວດໄດ້ພົມ ໂດຍບໍລິສັດນຳທ່ຽວຂະໜາດນ້ອຍຂອງອິດສະຕາລີ. ເຊິ່ງຫຼັກໆ ແມ່ນ (38%) ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນ ໄດ້ຮັບການເລືອກເຂົ້າການສຳຫຼວດໂດຍຜ່ານສື່ໂຊໂຊມີເດຍ.

ໄດ້ມີການຕິດຕາມທີ່ໄດ້ຊິດຈາກວາລະສານທີ່ໄດ້ມີການຈອງເປັນສະມາຊິກຂອງ Intrepid Express ທີ່ໄດ້ມີການແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການທ່ອງທ່ຽວໃນອະນາຄົດ ແລະ ລວມໄປເຖິງການທ່ອງທ່ຽວ ໃນອະດີດ (31%) ແລະ ເຄືອຄ່າຍອີເມວຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ (25.6%) ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນໄດ້ຈາກການ ເລືອກຕົວຢ່າງຈຳນວນທັງໝົດ 533 ຄົນ. ມີພຽງແຕ່ 442 ທີ່ໄດ້ເຄີຍເດີນທາງໄປຢູ່ມຢາມ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ປະເທດໄທ ແລະ ຫວຽດນາມໃນ 5 ປີຜ່ານມາ. ເຊິ່ງເປັນການເນັ້ນຢ້ຳໃຫ້ເຫັນເຖິງການ ຂາດຄວາມຮູ້ ຫຼື ປະສົບການໃນການທ່ອງທ່ຽວໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ ແລະ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທຸກຄົນກໍບໍ່ໄດ້ຕອບຄຳຖາມໃນການສຳຫຼວດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຕົວເລກຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທັງໝົດຕົກຢູ່ 316.

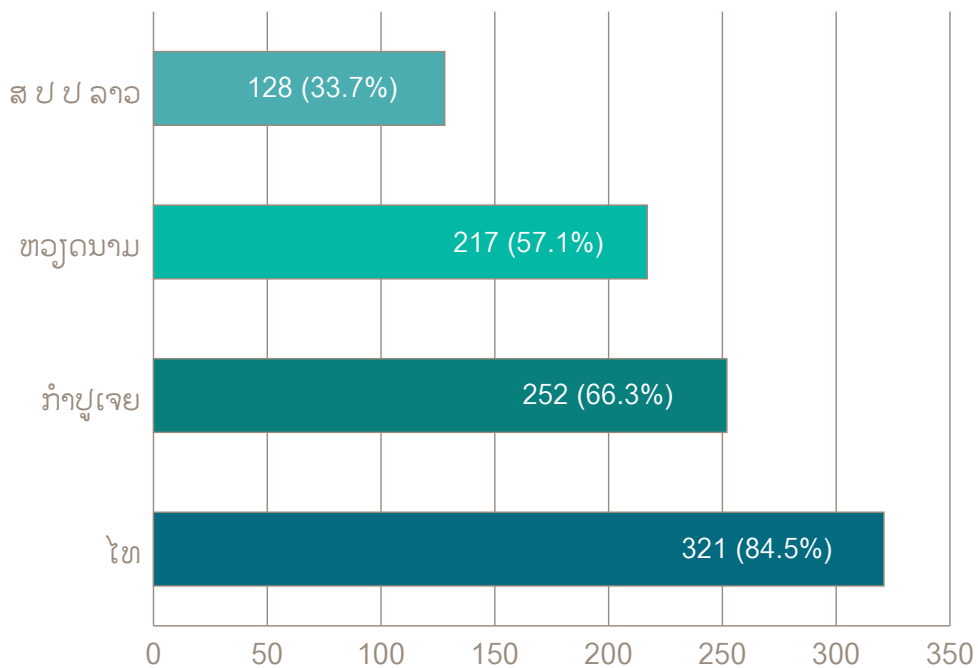
ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເຫຼົ່ານີ້ເດີນທາງໄປໄສ ແລະ ດ້ວຍເຫດໃດ?

ຂໍ້ມູນທາງດ້ານປະຊາກອນທີ່ໄດ້ມີການເກັບກຳໂດຍຜ່ານທາງການສຳຫຼວດໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດສ່ວນໃຫຍ່ (71.4%) ແມ່ນເປັນເພດຍິງທີ່ມີອາຍຸລະຫວ່າງ 30-39 (40.66%) ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ເວລາໂດຍສະເລ່ຍ 1-4 ອາທິດຢ່າງໜ້ອຍໃນປະເທດດັ່ງກ່າວໃນໄລຍະ 5 ປີທີ່ແລ້ວ. ປະເທດທີ່ໄດ້ຢ້ຽມຢາມຫຼາຍສຸດແມ່ນປະເທດໄທ, ກຳປູເຈຍ, ຫວຽດນາມ ແລະ ສປປ ລາວ (ເບິ່ງໃນຮູບທີ 1). ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດໄດ້ຊີ້ໃຫ້ ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ໄປ ທ່ອງທ່ອງໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວເພື່ອພັກຜ່ອນ (59.7%), ຢ່າງໃດກໍຕາມຕົວເລກຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໄດ້ເດີນທາງເພື່ອເຮັດວຽກ ຫຼື ທຸລະກິດ (26.8%). ຈຸດປະສົງໃນການທ່ອງທ່ຽວດ້ານອື່ນແມ່ນເພື່ອຢ້ຽມຢາມຄອບຄົວ ຫລື ໝູ່ເພື່ອນທີ່ນັບເປັນຕົວເລກ (5%) ຫຼື ໄປສຶກສາຮຳຮຽນ ແລະ ເຝິກງານ (1.8%), ປະຕິບັດວຽກງານດ້ານການພັດທະນາ (0.8%), ດ້ານສາດສະໜາຕ່າງໆ (0.5%) ຫຼື ເຮັດວຽກເປັນອາສາສະໝັກ (2.9%). ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ທັນກັບສະພາບແວນໄພຂອງການທ່ອງທ່ຽວສະໄໝໃໝ່ (ເຊິ່ງເປັນການເພີ່ມຄວາມຫຼາກ

ຫຼາຍໃນດ້ານແຮງຈູງໃຈຕ່າງໆ ແລະ ປະເພດຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ) ຈຳນວນຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ (4.7%) ຍັງຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຈຸດປະສົງຂອງການທ່ອງທ່ຽວຂອງເຂົາເຈົ້າ ແມ່ນມີສອງຢ່າງຄື: ການລວມເອົາວຽກອາສາສະໝັກເຂົ້າ ກັບການທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ທຸລະກິດ ແລະ ການພັກຜ່ອນຕ່າງໆ).

ເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈວ່າມີພຽງແຕ່ 29.2% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມພຽງໜຶ່ງປະເທດ ໃນຂົງເຂດ, 21.3% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມທັງໝົດສີ່ປະເທດໃນທ້າຍປີທີ່ແລ້ວ, 28.2% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ ໄດ້ຢ້ຽມຢາມສາມໃນສີ່ປະເທດ, 21.3% ໄດ້ຢ້ຽມຢາມສອງປະເທດ ແລະ ການຕອບທາງດ້ານຈຳນວນໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າມີບາງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດບາງຄົນ (ໄດ້ມີການຢ້ຽມຢາມເປັນເວລາໜຶ່ງ, ສອງ, ສາມ ຫຼື ສີ່ຄັ້ງທີ່ເປັນການຢ້ຽມຢາມຊ້າໃນຂົງເຂດ ຂອງຫຼາຍໆປະເທດເຫຼົ່ານີ້). ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສ່ວນຫຼາຍແມ່ນດຳລົງຊີວິດໃນຂົງເຂດອາຊີ-ປາຊີຟິກ. ຕົວຢ່າງ: ຄົນປະເທດອົດສະຕຣາລີ ແລະ ນິວຊີແລນ (ເຊິ່ງຖືວ່າການທ່ອງທ່ຽວໃນອາຊີຕາເວັນ ອອກສູງໃຕ້ແມ່ນໄກ່ຄຽງ ແລະ ສາມາດຊື້ໄດ້)¹⁵. ເຊິ່ງບຸກຄົນຕ່າງໆຢູ່ໃນປະເທດ ກຳປູເຈຍ ແລະ ໄທ ເມື່ອມີການປຽບທຽບລະຫວ່າງ ປະເທດທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ປະເທດທີ່ສິ້ນສຸດການສຳຫຼວດ ເຫັນວ່າແມ່ນເປັນຄົນຕ່າງປະເທດ¹⁶.

ຮູບທີ 1: ອັດຕາສ່ວນຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ໄດ້ຢ້ຽມຢາມແຕ່ລະປະເທດ

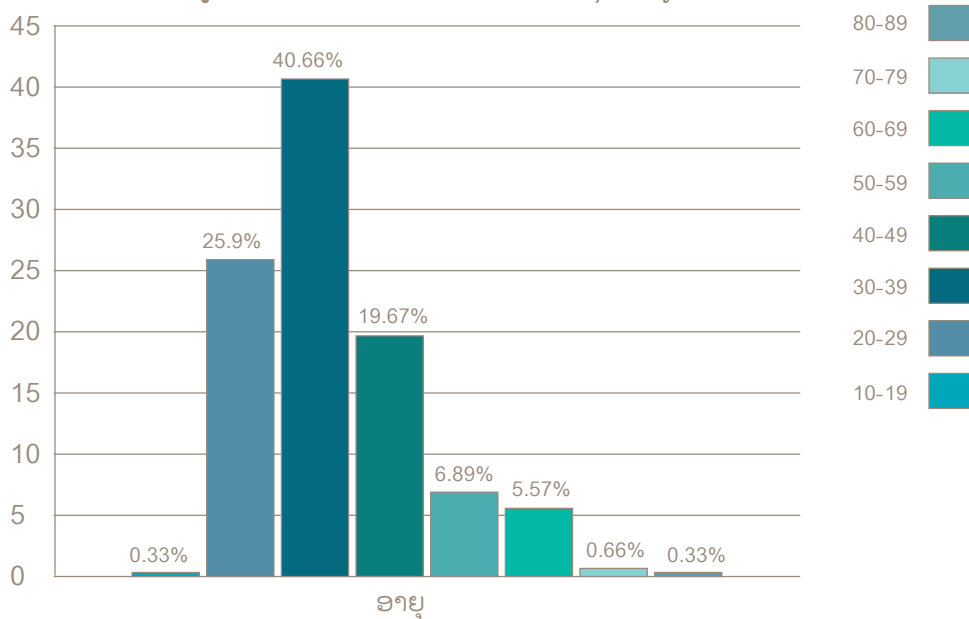

ໃນດ້ານອື່ນໆ, ອັດຕາທີ່ຄົນອາເມລິກາ ແລະ ອັງກິດໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດ (ເຊິ່ງສ່ວນ ຫຼາຍບໍ່ແມ່ນ ຕ່າງປະເທດ ຫຼື ໃກຄຽງກັບຈຸດ ໝາຍປາຍທາງ) ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນວ່າຂົງເຂດດັ່ງ ກ່າວແມ່ນເປັນທີ່ນິຍົມ ຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວໃນທົ່ວໂລກ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ ເປັນໄວໜຸ່ມ (66.56% ແມ່ນມີ ອາຍຸລະຫວ່າງ 20-39). ສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບ ອາຍຸ ແລະ ປະເທດແມ່ນໃຫ້ (ເບິ່ງໃນຮູບທີ 2 ແລະ 3 ຕາມລຳດັບ).

15 ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສ່ວນໃຫຍ່ເປັນຄົນ ອາເມລິກັນ ຫຼື ອັງກິດ, ຈຶ່ງເຮັດການສຳຫຼວດເປັນພາສາອັງກິດ.

16 ການຕີຄວາມໝາຍນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ 9.7% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນໃນກຳປູເຈຍ ແລະ 4.2% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດພົບວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນທີ່ປະເທດໄທ.

ຮູບທີ 2: ການແຈກຢາຍທາງດ້ານອາຍຸຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ

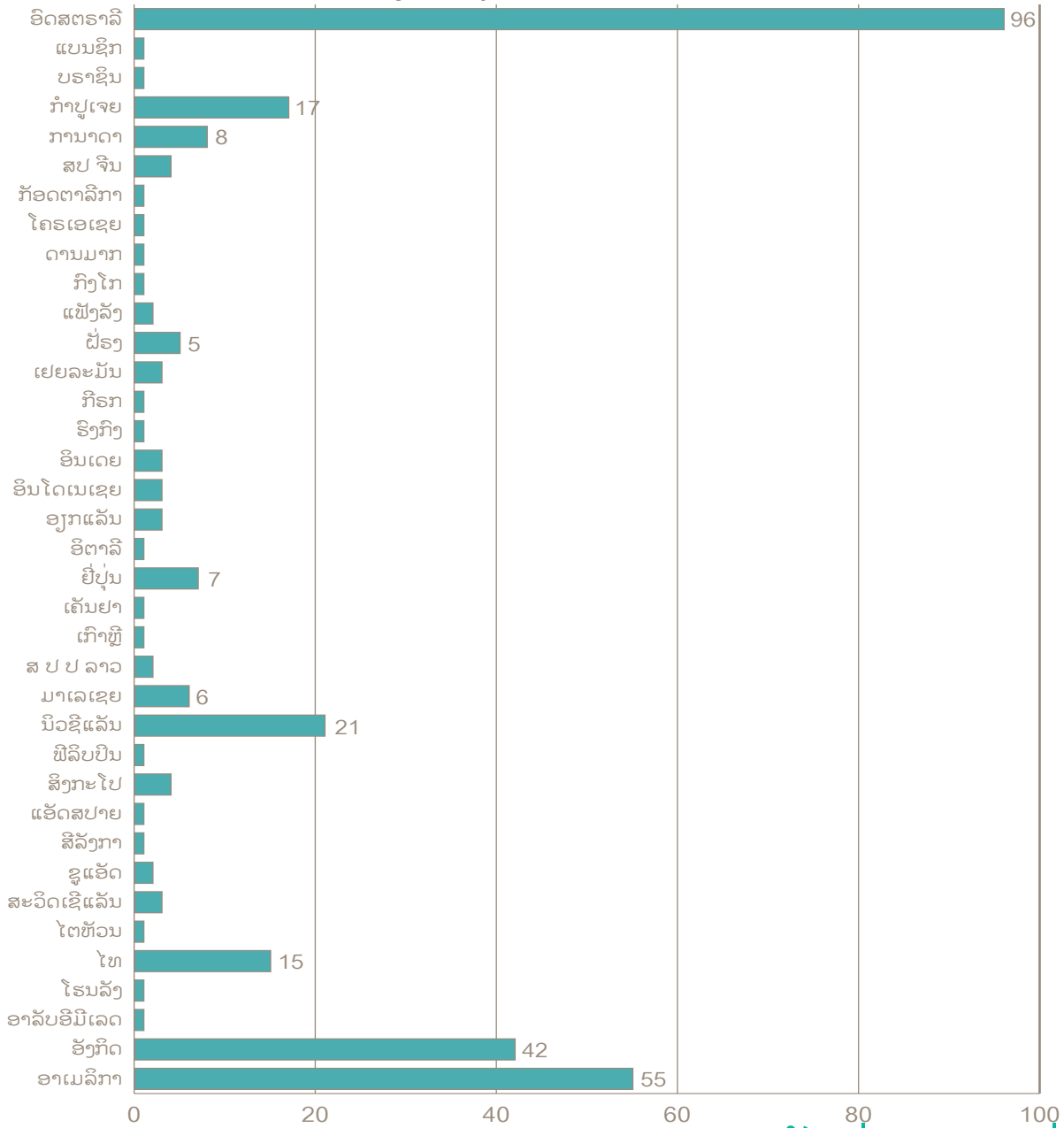
ຮູບແບບ ແລະ ວິທີການໃນການເດີນທາງ

ຮູບແບບ ແລະ ວິທີການໃນການເດີນທາງທີ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດໄດ້ໃຊ້ໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວພົບວ່າ: 58.7% ແມ່ນຈັດຢູ່ໃນປະເພດ ‘ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນແບບອິດສະລະ’, 13.4% ແມ່ນຈັດຢູ່ໃນປະເພດແບບ ‘ຫ້ວກະເປົາຕິດຕົວ’ ເປັນສ່ວນໃຫຍ່, 21.8% ໄດ້ຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ ຮ່ວມໃນຄະນະທ່ອງທ່ຽວ (ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍແມ່ນທ່ອງທ່ຽວກັບ Interpid) ແລະ 17.3% ໄດ້ຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ທ່ອງທ່ຽວດ້ວຍຫຼາຍຮູບແບບ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆໃນການທ່ອງທ່ຽວໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ (ເຊິ່ງ ການທ່ອງທ່ຽວໃນແຕ່ລະຄັ້ງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ¹⁷. ເພີ່ມເຕີມອີກ, 17.6% ກ່າວວ່າເຂົາເຈົ້າສ່ວນຫຼາຍ ແມ່ນທ່ອງທ່ຽວໂດຍມີຄູ່ໄປນຳກັນ ຫຼື ໄປກັບຄອບຄົວ, 5.8% ແມ່ນໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປກັບໝູ່ ແລະ 9.2% ແມ່ນໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ ຫຼື ຄົນເຮັດວຽກນຳກັນ. ເຊິ່ງການສຳຫຼວດແມ່ນປະຕິບັດຕໍ່ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນຊາວໜຸ່ມເປັນສ່ວນໃຫຍ່.¹⁸ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ບໍ່ແປກໃຈທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນແບບອິດສະລະໃນບັນດາກຸ່ມທ່ອງທ່ຽວດ້ວຍກັນ. ແນວໂນ້ມທີ່ຄ້າຍຄືກັນ (ກ່ຽວກັບນັກທ່ອງທ່ຽວໄວໜຸ່ມ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວອິດສະລະ) ແມ່ນວ່າໄດ້ນຳໃຊ້ສື່ອອນລາຍ ແລະ ປຶ້ມນຳທ່ຽວຕ່າງໆຢ່າງ ກ້ວາງຂວາງໃນການວາງແຜນການທ່ອງທ່ຽວຂອງເຂົາເຈົ້າ.

17 ໄດ້ມີຫຼາຍໆຄຳສັບທີ່ໄດ້ໃຊ້ໂດຍນັກທ່ອງທ່ຽວໃນການອະທິບາຍວິທີໃນການທ່ອງທ່ຽວຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ມີການຕີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ໄດ້ມີຫຼັກຖານຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ໄດ້ທັນມາເປັນການ ທ່ອງທ່ຽວແບບອິດສະລະບໍ່ພຽງແຕ່ໃນລະດັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຂຶ້ນກັບບໍລິສັດເທົ່ານັ້ນແຕ່ຍັງລວມເຖິງການທ່ອງທ່ຽວດ້ວຍຕົວເອງຄົນດຽວອີກດ້ວຍ. ໃນການຕີຄວາມໝາຍຂອງສະຖິຕິເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງມີການຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຄຳສັບທີ່ໃຊ້ ລະຫວ່າງ ນັກທ່ອງທ່ຽວອິດສະລະ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວແບບ ‘backpacker’ ແມ່ນສາມາດໃຊ້ປຸງສະລັບກັນໄດ້. ເຊິ່ງຄວາມໝາຍຂອງ ‘backpacker’ ແມ່ນໄດ້ຊື້ໃຫ້ເຫັນເຖິງວັດທະນະທຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຼາຍກວ່າຊື້ໃຫ້ເຫັນເຖິງມິໄສໃນການທ່ອງທ່ຽວສະເພາະໃດໜຶ່ງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແມ່ນມີຂໍ້ແຕກຕ່າງກັນໃນຕົວຢ່າງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄປໃນນາມບໍລິສັດ ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເລືອກຮູບແບບດັ່ງກ່າວ.

18 ຜົນໄດ້ຮັບ, ເຊິ່ງໄດ້ຊື້ບ່ອກໃນເມື່ອກ່ອນ, ຈາກຄວາມນິຍົມໃນອາຊີ-ຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ (ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທ່ອງທ່ຽວທີ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນ ‘ແບບພະຈິນໄພ’) ຕໍ່ກັບນັກ ທ່ອງທ່ຽວໄວໜຸ່ມ. ໃນດ້ານອື່ນໆ, ແມ່ນຂ້ອນຂ້າງທີ່ຈະໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກການສຳຫຼວດ ທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຈາກສື່ທາງຊື້ໂຊມີເດຍ ແລະ ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດແບບອອນລາຍ — ພາຍ ໃຕ້ສະພາບທີ່ມີການບັນທຶກອາຍຸ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງໄວຢ່າງລະອຽດ.

ຮູບທີ 3: ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຈາກປະເທດຕ່າງໆ

ແຜນການເດີນທາງ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມກັບສີ່ ການທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ

ເມື່ອສອບຖາມກ່ຽວກັບວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ສີ່ທາງດ້ານໃດໃນການວາງແຜນການທ່ອງທ່ຽວຂອງເຂົາເຈົ້າໄປໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ, ສ່ວນຫຼາຍ (72,4%) ຂອງຜູ້ສຳຫຼວດໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ນຳໃຊ້ ເວັບໄຊ ແລະ ‘apps’.¹⁹ ຮອງລົງມາຈາກການນຳໃຊ້ເວັບໄຊແມ່ນການນຳໃຊ້ປຶ້ມນຳທ່ຽວ, ທີ່ໄດ້ມີການນຳໃຊ້ຈຳນວນ 66.6% ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ຮັບການສຳຫຼວດ. ແຫຼ່ງອື່ນໆທີ່ເຫັນວ່າຊ່ວຍໄດ້ແຕ່ມີການນຳໃຊ້ທີ່ໜ້ອຍແມ່ນ ໂດຍຜ່ານບໍລິສັດນຳທ່ຽວ, ການນຳທ່ຽວ ແລະ ການສະຫຼຸບທ້ຍ

19 ໂປຣກາມ ຂອງຊອບແວ ແມ່ນສ່ວນຫຼາຍນຳໃຊ້ໃນໂທລະສັບມືຖື ແລະ ອຸປະກອນເອເລັກໂຕຣນິກແບບພິກພາຕ່າງໆ

ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວ ສາຍການບິນ, ເວບໄຊໃນການຈອງທີ່ພັກ (ເຊັ່ນ: Agoda, Expedia ແລະ Hostel World), ແລະ ໄດ້ຮັບຟັງປາກຕໍ່ປາກຈາກໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຄອບຄົວ. ເວັບໄຊ ທີ່ຜູ້ໃຊ້ສາມາດສະແດງຄວາມຄິດເຫັນເຊັ່ນ: (TripAdvisor ແລະ Travelfish) ແມ່ນໄດ້ມີການ ກ່າວເຖິງຢູ່ປະຈຳ.

ສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ: ຕົວຢ່າງການສຳຫຼວດທີ່ກະແຈກກະຈາຍ (ມີອັດ ຕາສ່ວນທີ່ສູງກ່ວາສະເລ່ຍຂອງແມ່ຍິງ, ຊາວໜຸ່ມ, ຄົນອິດສະຕາລີ, ນັກທ່ອງທ່ຽວອິດສະລະ ຫຼື ຕ່າງປະເທດ/ພະນັກງານອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ) ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກ ຫຼາຍທາງດ້ານແຮງ ບັນດານໃຈໃນການທ່ອງທ່ຽວ, ວິທີ/ແບບໃນການທ່ອງທ່ຽວ, ສັນຊາດ ແລະ ກຸ່ມຂອງ ອາຍຸໄດ້ສະແດງອອກ ໃນຂໍ້ມູນເບື້ອງຕົ້ນ. ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນເມື່ອມີການພິຈາລະ ນາທີ່ບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ຈຸດປະສົງ; ອາຍຸ ແລະ ເພດ, ເຊິ່ງຜູ້ໃຫ້ການສຳ ຫຼວດສ່ວນຫຼາຍແມ່ນໄດ້ມີການລາຍງານວ່າໄດ້ມີ ການປະຕິສຳພັນກັບຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍ ສະເພາະກັບເດັກນ້ອຍໃນບັນດາປະເທດທີ່ເຂົາເຈົ້າຢ້ຽມຢາມ.

ການສັງເກດການ ແລະ ການປະສົບພົບພໍ້ກັບ ເດັກນ້ອຍໃນຂົງເຂດ

ໃນຈຳນວນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທັງໝົດ 316 ທີ່ໄດ້ຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບການສັງເກດການ ແລະ ການປະຕິສຳພັນ ກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມຈຳນວນໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ, ສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍ/ຊາວໜຸ່ມ ໃນດ້ານໃດໜຶ່ງ. ເຊິ່ງ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນໄດ້ເປັນພະຍານ ຫລື ພົບເຫັນການມາຂາຍເຄື່ອງທີ່ລະນຶກ ຂອງຊາວໜຸ່ມ ຫລື ຂໍ້ທານ (ເຊິ່ງມີການລາຍງານຈຳນວນ 85% ແລະ 81,2% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ; ເບິ່ງຕື່ມ ໃນຮູບທີ 4). ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍມີການລາຍງານວ່າໄດ້ພົບເຫັນເດັກນ້ອຍ ເກັບຂີ້ເຫຍື້ອ (49%), ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຮ້ານອາຫານ ຫຼື ໂຮງແຮມ (48.5%) ແລະ ສະແດງຕ່າງໆຕາມທ້ອງຖະໜົນ (38%). ຕົວເລກສ່ວນໃຫຍ່ຮຽກຮ້ອງວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນ ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມ (ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກ່ວາ 18 ປີ) ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກເປັນຜູ້ນຳທ່ຽວ (25.5%) ແລະ ເປັນທີ່ໜ້າວິຕົກທີ່ ສຸດແມ່ນໃນອຸດສາຫະກຳການຄ້າປະເວນີ (20.5%).

ການປະຕິສຳພັນອື່ນໆທີ່ໄດ້ມີການລາຍງານຢ່າງເປັນປະຈຳແມ່ນລວມມີການໂອ້ລົມ ແລະ ການຫຼິ້ນກັບ ເດັກນ້ອຍ, ເຊິ່ງຄຳເຫັນຕ່າງໆ ດັ່ງລຸ່ມນີ້ ແມ່ນບໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ປົກກະຕິ:

ເປັນປະຈຳທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າມາຫາເພື່ອເຝິກຊ້ອມພາສາອັງກິດ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ມີຄວາມຍິນດີທີ່ໄດ້ ໂອ້ລົມກັບເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບ ຊີວິດເຂົາເຈົ້າ.
(ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 35)

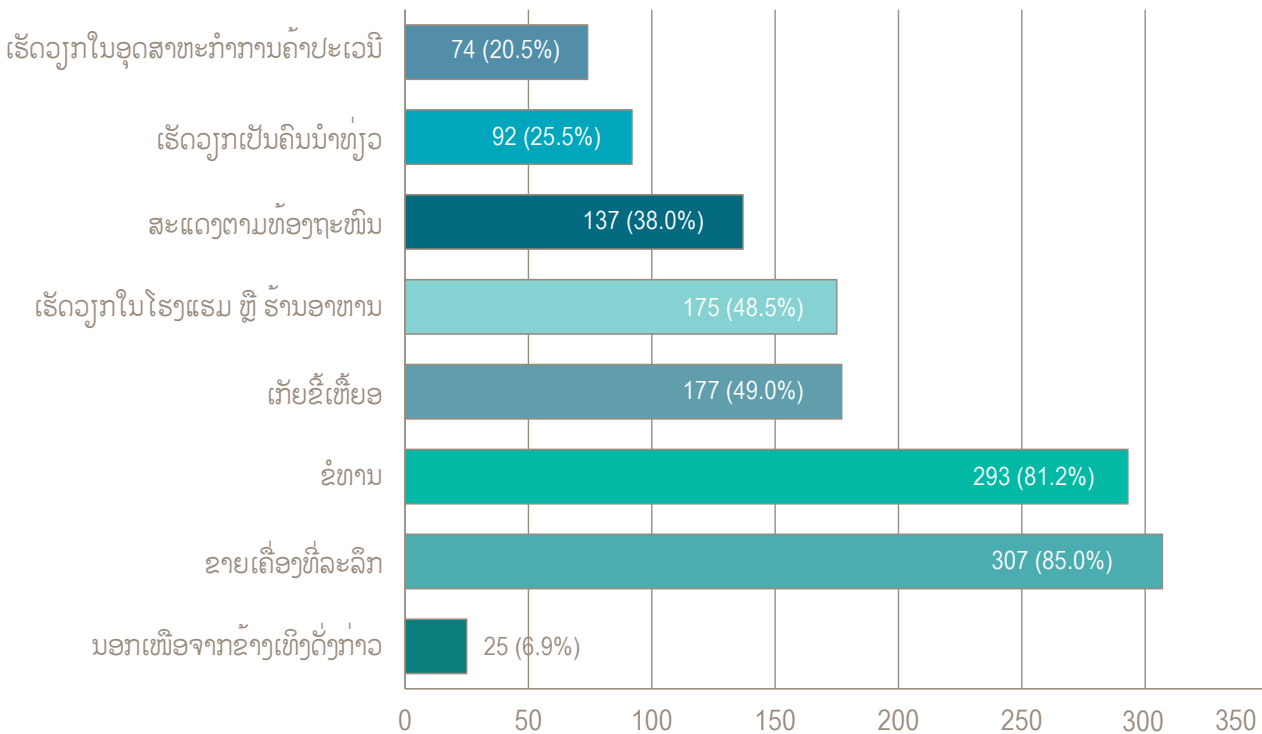
ພວກເຮົາໂອ້ລົມກັບເດັກນ້ອຍໃນເຂດຊົນນະບົດເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຂົ້າມາຫາພວກ ເຮົາສະແດງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ທັກທາຍຕໍ່ພວກເຮົາ. (ເພດຍິງ, ໂຄຣເອ ເຊຍ, ອາຍຸ 30)

ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍກຳລັງອ່ານໜັງສືຢູ່ທີ່ສວນສາທາລະນະ, ໄດ້ມີເດັກນ້ອຍ ຍິງຄົນໜຶ່ງ ເຂົ້າມາຫາຂ້ອຍ. ນາງເວົ້າພາສາອັງກິດໄດ້ດີ ແລະ ໄດ້ຊ່ວຍ ລາວເກືອບປາທີ່ນ້ຳພູ. (ເພດຍິງ, ອັງກິດ 37)

ເດັກນ້ອຍແລ່ນອອກຈາກບ້ານເຂົາເຈົ້າເພື່ອມາທັກທາຍ ແລະ ຍົກມື...
(ເພດຊາຍ, ກິດ ສະຕາລີກາ, ອາຍຸ 43)

ເປັນການເນັ້ນຢ້ຳໃຫ້ເຫັນວ່າຄຳເວົ້າຂ້າງເທິງນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ໂອ້ລົມ/ ຫຼີ້ນກັບເດັກ ນ້ອຍເພາະວ່າເດັກນ້ອຍໄດ້ເຂົ້າມາຫາເຂົາເຈົ້າ. ຄ້າຍຄືກັນ, ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ ຖ່າຍຮູບກັບເດັກນ້ອຍ ແມ່ນຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍບໍ່ວ່າຈະເປັນ ການຮ້ອງຂໍ ຫຼື ເຕັມໃຈ ຫຼື ເພື່ອການ ໃຫ້ຄວາມມ່ວນຊື່ນແກ່ເດັກນ້ອຍ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ຜູ້ເຂົ້າ ຮ່ວມໄດ້ລາຍງານວ່າ ເດັກນ້ອຍແມ່ນມີຄວາມດີໃຈທີ່ຢາກອອກກ້ອງໃນເວລາທີ່ເຮົາຍາງເລາະ ຖ່າຍຮູບໃນໝູ່ບ້ານ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບພວກເຮົາໃນການ ‘ໂອ້ລົມກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ຖ່າຍຮູບ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນໜ້າຈໍ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມອື່ນຍັງລາຍງານວ່າ ເວລາທີ່ອາສາສະ ພັກໄປສິ່ງໂດຍການຂີ່ລົດຖີບ (ໃນໝູ່ບ້ານທີ່ ສປປ ລາວ), ພວກເຂົາໄດ້ຖືກເຊື່ອເຊີນໃຫ້ກິນ ເຂົ້າຮ່ວມກັນໃນຄອບຄົວເພື່ອເປັນການຕອບແທນ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃຫ້ຂໍ້ສັງເກດວ່າ: ເດັກນ້ອຍ ແມ່ນມີຄວາມສົນໃຈກັບພວກເຮົາ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖ່າຍຮູບດ້ວຍກ້ອງຂອງຂ້ອຍ’ (ເຊິ່ງເປັນການເນັ້ນຢ້ຳຕົວຈິງ).

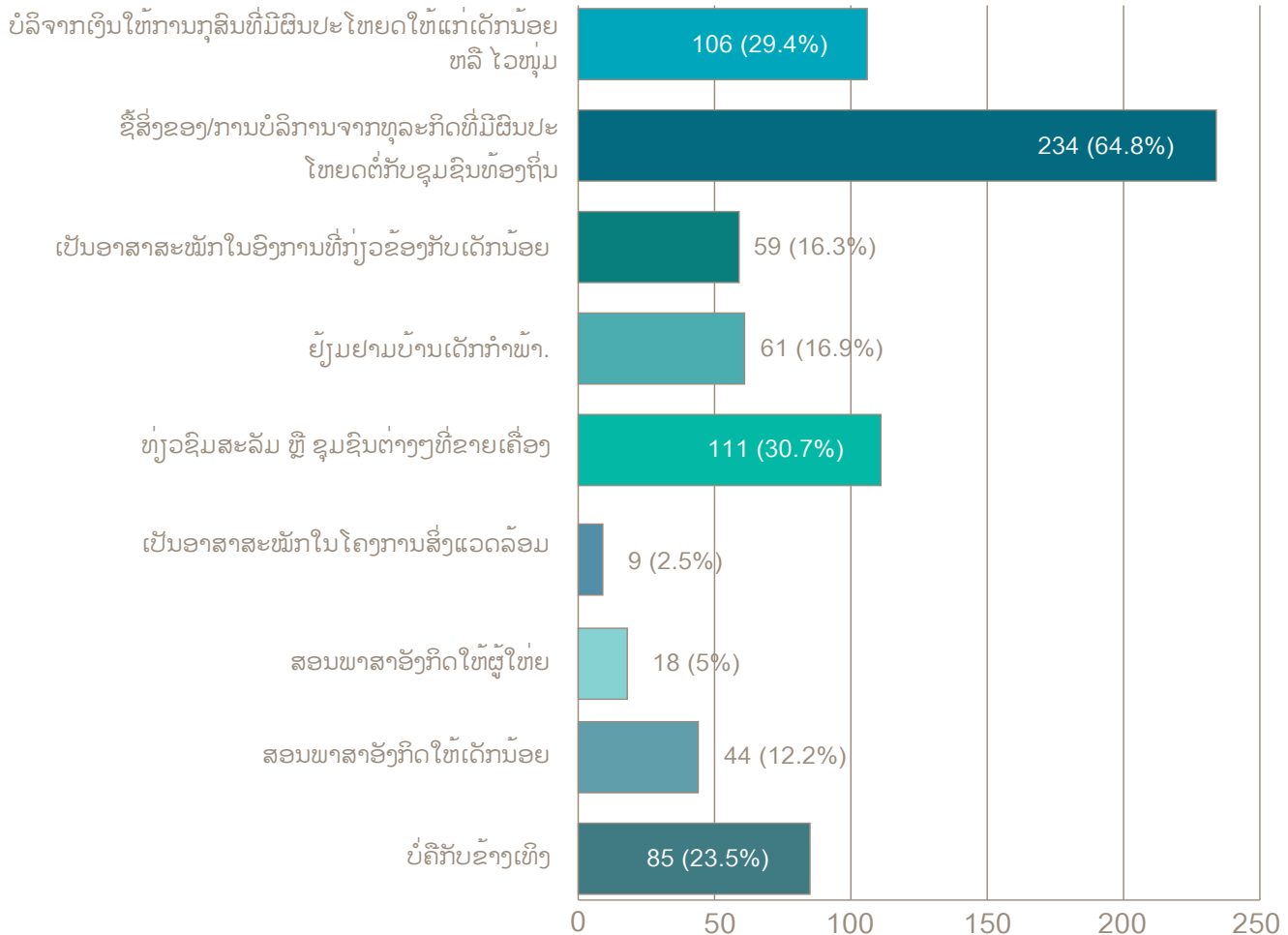
ຮູບທີ4: ຕອບຕໍ່ກັບຄຳຖາມ ‘ທ່ານໄດ້ພົບເຫັນເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ ປະຕິບັດວຽກຕ່າງໆໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ ຫຼື ບໍ່?’

ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດໄດ້ລາຍງານວ່າ ມີການພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍໃນການຢ້ຽມຢາມໂຮງຮຽນ, ການສອນພາສາອັງກິດ, ການປະຕິບັດສຳພັນໂດຍຜ່ານຫຼັກສູດການຈ້າງງານ ຫຼື ການເຮັດວຽກເປັນອາສາສະໝັກໃນທ້ອງຖິ່ນ. ແລະ ມີການລາຍງານວ່າ ເປັນການປະຊຸມກັບເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການຢ້ຽມຢາມບ້ານເດັກກຳພ້າ ຫຼື ໂປຣກາມການໄປຢູ່ບ້ານເຈົ້າພາຍ ຫຼື ໃນບາງຄັ້ງຄາວແມ່ນພົວພັນກັບເດັກນ້ອຍເອງໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ສະມາຊິກຄອບຄົວໃນຂົງເຂດ. ເຊິ່ງການລາຍງານປະຕິສຳພັນນີ້ແມ່ນ ໜຶ່ງໃນບັນດາກິດຈະກຳຂອງຊຸມຊົນຫຼັກຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດກ່າວວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນລະຫວ່າງການຢ້ຽມຢາມໜຶ່ງໃນສີ່ຂອງບັນດາປະເທດດັ່ງກ່າວ. (ເບິ່ງຕື່ມໃນຮູບທີ 5).

ໂດຍທົ່ວໄປ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນມີຄວາມກົງໄປກົງມາ ແລະ ມີຄວາມມີດຽບກ່ຽວກັບການປະເຊີນໜ້າກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມຊຶ່ງຈຳທີ່ດີຕໍ່ກັບການປະຕິສຳພັນດັ່ງກ່າວທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຕັມໃຈເປີດກ້ວາງ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ໜຶ່ງໃນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ຂຽນວ່າລາວໄດ້ເອົາຂະໜົມໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ຖ່າຍຮູບ ແລະ ໃຫ້ເບິ່ງຮູບໃນໜ້າຈໍແອວຊີດີ ໃນກ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ສຳລັບຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມບາງຄົນອາດເບິ່ງຄືວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຊັບຊ້ອນ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າຈະຕ້ອງມີການພິຈາລະນາເຖິງຄວາມໝາຍ, ມີການອະທິບາຍ ຫຼື ການໃຫ້ເຫດຜົນກັບເດັກນ້ອຍໃນຂົງເຂດ, ໂດຍສະເພາະ ເມື່ອໄດ້ມີການໂອ້ລົມ ແລະ ການຖ່າຍຮູບຮ່ວມກັບເຂົາເຈົ້າ.

ຮູບທີ 5: ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນຊຸມຊົນຫຼັກ ທີ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ພົວພັນນຳໃນຂົງເຂດ

ແນວໂນ້ມດັ່ງກ່າວວ່າ, ແມ່ນໄດ້ເປັນຕົວຊີ້ບອກລະດັບຂອງການຕື່ນຕົວກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນ ອ້ອມຮອບການປະຕິສຳພັນລະຫວ່າງເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນ ເປັນສິ່ງທີ່ພົ້ນເດັ່ນ ເມື່ອກ່າວເຖິງການປົກສາຫາລື ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການທີ່ຈະພະຍາຍາມ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ, ພວກເຂົາ ໄດ້ເອົາອາຫານ ຫຼື ເຄື່ອງນຸ່ງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ. ໃນການບັນຍາຍ ການປະຕິສຳພັນດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມແນ່ໃຈກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ແລະ ແມ່ນການກະທຳອັນໃດທີ່ຖືວ່າແມ່ນ ການກະທຳທີ່ ຖືກຕ້ອງພາຍໃຕ້ສະພາບການດັ່ງກ່າວ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ເປັນເພດຍິງທີ່ໄດ້ເອົາເດັກນ້ອຍໄປກິນເຂົ້າທ່ຽງທີ່ຮ້ານອາຫານໄດ້ໃຫ້ ຄຳຄິດເຫັນວ່າ:

ລາວເປັນເດັກນ້ອຍຂາຍເຄື່ອງຂ້າງທາງ, ແລະ ລາວໄດ້ບອກກັບຂ້ອຍວ່າ
'ມັນບໍ່ເປັນ ເລື່ອງງ່າຍດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າ' ຂ້ອຍໄດ້ຫຼຽວກັບໄປ ແລະ ຮ້ອງໃຫ້.
ຂ້ອຍຮູ້ໄດ້ເຖິງ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວ, ແລະ ພົບກັບລາວຫຼັງຈາກນັ້ນ ແລະ
ຂ້ອຍຂໍພົບແມ່ລາວ, ແຕ່ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດຂ້ອຍຈຶ່ງລ້ຽງເຂົ້າທ່ຽງລາວເອົາ.
ເຊິ່ງອາດເປັນການສົ່ງເສີມ "ການໃຫ້ທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຊາວຕາເວັນຕົກ". ເຊິ່ງ
ຕາມຈິດໃຈແລ້ວເປັນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍພະຍາຍາມທີ່ຈະຫຼີກລ້ຽງ. (ຄົນອິດສະຕາລີ,
ອາຍຸ 40).

ບັນຫາເລິ່ງສິນລະທຳ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງທີ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ (ໂດຍທາງອ້ອມ) ກັບ "ການໃຫ້ທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຊາວຕາເວັນຕົກ". ໂດຍທາງດ້ານຈິດໃຈແມ່ນມີຄວາມຊັດເຈນຈາກ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຄົນອື່ນ ທີ່ສາມາດເບິ່ງຄືນການທ່ອງທ່ຽວຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຂົງເຂດ ດັ່ງກ່າວ:

ແມ່ຍິງບາງຄົນໃນກຸ່ມໄດ້ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ອຸປະກອນເຄື່ອງໃຊ້ຂອງໂຮງຮຽນ
ໃນບ້ານລອຍນ້ຳ [ແຕ່ວ່າ] ຜູ້ນຳທ່ຽວໄດ້ຢາຍ ເຄື່ອງແບບໃຫ້ເດັກນ້ອຍໂດດ
ແລະ ຍາດກັນເອົາເຄື່ອງ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນແລ້ວບໍ່ສະບາຍໃຈ. (ສະຫະລັດ
ອາເມຣິກາ, ອາຍຸ 40).

ເຖິງວ່າການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວແມ່ນໄດ້ມີເຈດຕະນາທີ່ດີຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງ, ແຕ່ວ່ານັກ ທ່ອງທ່ຽວຍັງບໍ່ແນ່ໃຈ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບຜົນກະທົບທີ່ເປັນໄປໄດ້ຕໍ່ກັບການ ປະຕິສຳພັນກັບເດັກນ້ອຍ. ເຊິ່ງໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປມັນເປັນສິ່ງທີ່ຊັດເຈນວ່າ ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກອຸດສາ ຫະກຳທ່ອງທ່ຽວເຊັ່ນ: ຜູ້ນຳທ່ຽວ, ຕ້ອງໄດ້ມີການກວດກາ ເບິ່ງໂດຍລະອຽດຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ກັບຜົນກະທົບທີ່ເຂົາເຈົ້າມີຕໍ່ກັບບັນດາຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ໂດຍສະເພາະຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ ທີ່ຄາດວ່າຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມ ລະອຽດອ່ອນທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ເມື່ອເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ ລະຫວ່າງກາງລະຫວ່າງກຸ່ມນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄົນທ້ອງຖິ່ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມສັບສົນ ຫຼື ສິ່ງທີ່ບໍ່ແນ່ນອນໃນການປະພຶດກັບເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນໄດ້ມີການສະເໜີໃຫ້ເຫັນໃນການ ປົກສາຫາລືຂອງຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດຕໍ່ກັບການຮັມມີກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຂໍທານ ຫຼື ຂາຍ ເຄື່ອງໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ.

ການປະເຊີນໜ້າກັບເດັກນ້ອຍຂໍທານ ຫຼື ຂາຍເຄື່ອງ

ໃນຈຳນວນ 316 ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດທີ່ໄດ້ຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບການປະເຊີນໜ້າຂອງເຂົາເຈົ້າເດັກນ້ອຍຂໍທານ, 78.7% ແຈ້ງວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາເງິນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມທີ່ຂໍທານໃນຕອນ ທີ່ຢູ່ຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ. ເຊິ່ງເຫດຜົນທີ່ເຂົາເຈົ້າ ບໍ່ເອົາເງິນໃຫ້ກໍເພາະວ່າເຫດຜົນດ້ານຄວາມຍິນຍົງ ແລະ ຄວາມເປັນຫວ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກັບການຫຼຸດຜ່ອນການຂູດຮີດຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ. ເຊິ່ງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍໆຄົນແມ່ນມີການສຶກສາທີ່ດີທີ່ເຂົາໃຈວ່າເດັກນ້ອຍທີ່ຂໍທານຕາມທຶນທາງແມ່ນ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໜ້ອຍ ຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ອາດຕົກເປັນເຫຼືອຂອງການຖືກຂູດຮີດ ຫຼື ຖືກທາລຸນ. ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍ ວ່າກັນວ່າ ການຂໍທານແມ່ນບໍ່ສາມາດເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດ ຫຼື ເພີ່ມຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການຢູດຕິວົງຈອນຂອງຄວາມທຸກຍາກ. ຫຼາຍໆຄົນ ໄດ້ສະເໜີທາງເລືອກວ່າ ຄວນທີ່ຈະເອົາເງິນໃຫ້ອົງການການກຸສົນທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ເອົາອາຫານໃຫ້ເດັກນ້ອຍແທນ. ເຊິ່ງຄຳເຫັນລຸ່ມ ນີ້ແມ່ນບໍ່ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ປົກກະຕິ:

ຂ້ອຍຄິດວ່າການເອົາເງິນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂໍທານຍິ່ງເປັນການເພີ່ມບັນຫາ; ເດັກນ້ອຍກໍ່ບໍ່ຍອມທີ່ຈະຢຸດຕິ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຂ້ອຍຈະບໍລິຈາກເງິນໃຫ້ແກ່ອົງການການສຸສົນແທນ. (ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 36).

ຂ້ອຍໄດ້ລ້ຽງເຂົ້າແລງແກ່ເດັກນ້ອຍທີ່ຮ້ານແຄມທາງ. ຂ້ອຍຢາກລ້ຽງເຂົາເຈົ້າແທນທີ່ຈະເອົາເງິນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮົາກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າຈະເອົາເງິນໄປເຮັດຫຍັງແນ່. (ເພດຍິງ, ນິວຊີແລນ, ອາຍຸ 46).

ຂ້ອຍໄດ້ຊື້ເກີບເດັກນ້ອຍ 6 ຄູ່ຂອງເດັກນ້ອຍຂ້າງຖະໜົນຈາກຕະຫຼາດທ້ອງຖິ່ນ. ຂ້ອຍໄດ້ໂອ້ລົມເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການໃນການເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ຫຼາຍຄົນເວົ້າວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປໂຮງຮຽນ ຫລືເງິນທີ່ໄດ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າແມ່ນຈະສາມາດຊ່ວຍໄດ້ໃນການສຶກສາ ແຕ່ຂ້ອຍຄິດວ່າມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າສົງໄສ. (ເພດຍິງ, ສະຫະລັດອາຣັບເອມິ ເຣັດ, ອາຍຸ 27).

ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າການເອົາໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍທີ່ຂໍທານແມ່ນ ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງ...ຂ້ອຍຮູ້ຢູ່ແກ່ໃຈວ່າ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມແມ່ນໄດ້ມີການຄ້າສຳລັບຂໍທານ. (ເພດຍິງ, ກຳປູເຈຍ, ອາຍຸ 33).

ໃນດ້ານອື່ນເມື່ອມີການລາຍງານວ່າມີການໃຫ້ເງິນກັບເດັກນ້ອຍຂໍທານ (17,5% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ) ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດທີ່ດີໃນໄລຍະຍາວ ແຕ່ວ່າເຂົາເຈົ້າເຮັດໄປເພາະມັນອາດເປັນການຍາກ ທີ່ຈະປະຕິເສດ ເພາະວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການຢາກໃຫ້ຊ່ວຍເຫຼືອ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ເປັນແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງກ່າວວ່າ: ລາວບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງໄດ້, ແລະ ຄົນອື່ນລາຍງານວ່າ ຂ້ອຍເອົາເງິນໃຫ້ເພາະ ‘ເດັກນ້ອຍເປື້ອນສຶກກະປົກ ແລະ ເປື້ອນເປີ’. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ເປັນແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງກ່າວວ່າ ລາວໄດ້ເອົາເງິນ ໃຫ້ເປັນປະຈຳ ແລະ ຮັບຮູ້ໃນເວລາດຽວກັນວ່າ ມັນເປັນການເຮັດໃຫ້ສະຖານະການຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຕື່ມ... ທີ່ສົງໄສວ່າ ເມື່ອເຈົ້າເອົາໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງໃຫ້ດີຂຶ້ນເລີຍ”.

ບັນດາຄຳຄິດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ: ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຢາກຊ່ວຍເຫຼືອແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຊັດເຈນ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ມີການຕັດສິນໃຈວ່າ ຈະປະຕິບັດໃຫ້ດີສຸດໄດ້ຢ່າງໃດ. ແລະ ອາດມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ເມື່ອການຕອບທີ່ກ່ຽວກັບວ່າຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ຊື່ຫຍັງບໍ່ໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໝູ່ມທີ່ເປັນຄົນຂາຍເຄື່ອງ. ສ່ວນຫຼາຍຂອງ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນພະຍາຍາມຫຼີກລ້ຽງການປະຕິສຳພັນກັບເດັກນ້ອຍໃນຮູບແບບດັ່ງກ່າວ, ພວກເຂົາແມ່ນມີ ການຍືນຍັນໜ້ອຍລົງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ເມື່ອເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກຂໍທານຕົວຈິງ. ມີພຽງແຕ່ 53.2% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນ ໄດ້ຕອບວ່າບໍ່ເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊື່ເຄື່ອງ ແລະ ການບໍລິການຈາກເດັກນ້ອຍ, ສ່ວນ 34.9% ໄດ້ຕອບວ່າແມ່ນ. ຕໍ່ກັບຜູ້ ທີ່ຕອບວ່າບໍ່ ແມ່ນເພາະວ່າພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າມັນອາດເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ໂອກາດເຂົາເຈົ້າໜ້ອຍລົງ ແລະ ອາດນຳໄປສູ່ການຖືກຂູດຮີດໄດ້. ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈກັບບັນຫານີ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳເຫັນລຸ່ມນີ້ແມ່ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ປົກກະຕິ:

ການຊ່ວຍເດັກນ້ອຍຂ້າງຖະໜົນແມ່ນເປັນການຕັດສິນໃຈທີ່ຍາກສຳລັບຫຼາຍໆຄົນ. ເຈົ້າຮູ້ດີວ່າເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ບໍ່ຄວນທີ່ຈະມາຂໍທານ ຫຼື ຂາຍເຄື່ອງຕາມທ້ອງຖະໜົນ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະຍ່າງໜີຈາກເຂົາ ເຈົ້າເມື່ອຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງກັບໄປນອນຫົວໃນຄືນນັ້ນ. (ເພດຍິງ, ແອັສປາຍ, ອາຍຸ 32).

ໃນດ້ານອື່ນໆ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊື່ຈາກເດັກນ້ອຍ/ຊາວໝູ່ແມ່ນໄດ້ມີຫຼາຍເຫດຜົນ. ເຊັ່ນວ່າ ເດັກນ້ອຍຊື່ໃຫ້ຊື່, ຍ້ອນຄວາມອື່ນດູ່ຕິນ ແລະ ຢາກຊ່ວຍ. ແລະ ໃນບາງກໍລະນີ ສິນຄ້າ/ການບໍລິການທີ່ໄດ້ມີການຂາຍ / ສະໜອງແມ່ນ ‘ເປັນທີ່ຕ້ອງການ’ ຫຼື ບໍ່ສາມາດສະໜອງໂດຍຄືນອື່ນໄດ້ (ເຊັ່ນ: ຜູ້ໃຫ້ຍ). ດັ່ງຄຳເຫັນແບບຢ່າງລຸ່ມນີ້:

ຂ້ອຍຊື່ເຄື່ອງຂະໜາດນ້ອຍຈາກເດັກນ້ອຍໃນທ້າຍອາທິດ. ເມື່ອຂ້ອຍຖາມເຂົາເຈົ້າ ກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮຽນ. ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອລ້ຽງຄອບຄົວທີ່ຂາດເຂີນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮຽນໃນທິດນັ້ນ, ຂ້ອຍຄິດວ່າມັນໜ້າຈະບໍ່ເປັນຫຍັງ. (ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 35).

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຢາກຊຸກຍູ້ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າ. ແລະ ເຂົາເຈົ້າເບິ່ງຄືວ່າດູໝັ່ນ.(ເພດຍິງ, ອັງກິດ, ອາຍຸ 37).

ຂ້ອຍຢາກຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າໃນລາງຢ່າງ. ແທນທີ່ຈະຊື່ເຄື່ອງຈາກຮ້ານຄ້າຈາກສະຖານທີ່ທ້ອງທ່ຽວ, ຂ້ອຍໄດ້ຊື່ເຄື່ອງກັບ ເດັກນ້ອຍແທນ.(ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 38).

“ຂ້ອຍຄິດວ່າການເອົາເງິນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂໍທານຍິ່ງເປັນການເພີ່ມບັນຫາ; ເດັກນ້ອຍກໍ່ບໍ່ຍອມທີ່ຈະຢຸດຕິ. ຖ້າເປັນໄປ ໄດ້ຂ້ອຍຈະບໍລິຈາກເງິນໃຫ້ແກ່ອົງການ ການກຸສົນແທນ.”

ເຂົາເຈົ້າເວົ້າວ່າເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ເຮັດວຽກໃນຕອນສວຍ. ຂ້ອຍຄິດວ່າ ສາມາດລ້ຽງຄອບຄົວໄດ້ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ດີ.(ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 44).

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຊັດເຈນວ່າ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມຮອບຄອບຕໍ່ກັບການເລືອກຊື້ໃນ
 ເວລາທີ່ທ່ອງທ່ຽວ. ພວກເຂົາໄດ້ລາຍງານວ່າມີຄວາມພະຍາຍາມໃນການຊອກຫາເບິ່ງກ່ຽວ
 ກັບຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົວພັນນຳ ເຊິ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ເວລາເພື່ອຕອບ ຄຳຖາມ
 ເທົ່ານັ້ນແຕ່ຍັງທຳການປະເມີນທາງເລືອກທີ່ຈຳກັດທີ່ມີໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ລວມໄປເຖິງຜົນ
 ກະທົບຂອງທາງເລືອກດັ່ງກ່າວອີກດ້ວຍ. ໂດລວມແລ້ວ, ບໍ່ມີຄວາມແນ່ໃຈວ່າ ຈະຮັບມີແບບ
 ໃດໃນການປະເຊີນໜ້າກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຂາຍເຄື່ອງ ຫຼື ຂໍທານ. ເຊິ່ງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນດັ່ງກ່າວ
 ໄດ້ເປັນສິ່ງເພີ່ມເຕີມໃນການປຶກສາຫາລືລະຫວ່າງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມວ່າ ຈະສາມາດຕອບຮັບຕໍ່ກັບ
 ເຫດການການຂູດຮີດ ແລະ ການທາລຸນເດັກນ້ອຍໄດ້ແນວໃດ ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານ
 ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ.

ການປະເຊີນໜ້າກັບການຂູດຮີດ/ການທາລຸນ ເດັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວ

ເມື່ອຖາມວ່າມີຫຍັງບໍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບປະສົບການຕ່າງໆ, ຫຼື ຄວາມສ່ຽງໃນ
 ການຖືກຂູດຮີດ ຫຼື ທາລຸນ, 57.1% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກ່າວວ່າແມ່ນ. ເຊິ່ງການຖືກຂູດຮີດ
 ແລະ ການທາລຸນແມ່ນອາງອີງ ເຖິງເດັກນ້ອຍທີ່ຂໍທານ ຫຼື ຂາຍເຄື່ອງນຳຖະໜົນ ແລະ
 ຖືກໃຊ້ໂດຍຜູ້ໃຫຍ່ (ໃນບາງກໍລະນີ ແມ່ນຈາກ ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ) ເຊິ່ງເປັນທີ່ໜ້າເຫັນໃຈ
 ຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນອື່ນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບການລະເມີດສິດທິຂອງເດັກນ້ອຍໃນ
 ການໄດ້ຮັບການສຶກສາ ແລະ ບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນ ລະຫວ່າງວັດທະນະທຳທ່ອງທ່ຽວ
 ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ (ດັ່ງຕົວຢ່າງທີ່ໄດ້ມີການລາຍງານແມ່ນເດັກນ້ອຍຕ້ອງໄດ້ໃສ່ຊຸດ ດັ່ງ
 ເດີມເວລາມາຖ່າຍຮູບ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ຢູ່ໃນບ້ານເດັກກຳພ້າທີ່ຖືກເອົາອອກຈາກໂຮງຮຽນ
 ເພື່ອໄປທຳການສະແດງໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວເບິ່ງ ເຊິ່ງເປັນຕົວຢ່າງໃນການຖືກທາລຸນ). ຜູ້ເຂົ້າ
 ຮ່ວມໄດ້ອ້າງອີງເຖິງການຖືກຂູດຮີດທາງເພດຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ, ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍຈະເປັນຜູ້ອາຍຸແກ່
 ‘ຊາວຕາເວັນຕົກ’ ທີ່ມີຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍຍິງໄວໜຸ່ມ ແລະ ບາງຄັ້ງເດັກນ້ອຍຊາຍ ເຊິ່ງນັກທ່ອງທ່ຽວ
 ເຫັນວ່າເປັນທີ່ໜ້າວິຕົກກັງວົນທີ່ສຸດ.

ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທຸກໆຄົນທີ່ໄດ້ເປັນພະຍານໃນການຂູດຮີດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແຈ້ງ
 ວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ໂສກເສົ້າ, ເປັນຫວງ ແລະ ວິຕົກກັງວົນ,
 ສັ່ນຫວັງ, ຮູ້ສຶກຜິດ, ໃຈຮ້າຍ ແລະ ສັບສົນ ເຊັ່ນ:

*ເປັນປະຈຳທີ່ທ່ານຈະເຫັນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ໃກ້ມີການດັກຊຸ້ມ ແລະ ສະໜັບສະໜູນ
 ໃຫ້ເດັກນ້ອຍມີການຜິດຖຽງກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ. ຂ້ອຍຢາກກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກ
 ນ້ອຍດົນເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້, ແຕ່ເປັນຄວາມຫ້ວງທີ່ເລື່ອນລອຍຂອງຂ້ອຍທີ່
 ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຢູ່ທາງຈາກນາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຊິ່ງຫຼາຍໆ ກໍລະນີນີ້ແມ່ນ
 ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສັ່ນຫ້ວງ”. (ເພດ, ສັນຊາດ ແລະ ອາຍຸແມ່ນບໍ່ໄດ້ລະບຸ).*

*ແທນທີ່ຈະໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ເດັກນ້ອຍສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຢູ່ຕາມ
 ຫົນທາງ ແລະ ຊາຍຫາດຂາຍປຶ້ມ, ສາຍແຂນ, ແລະ ໝາກ
 ໄມ້ຕ່າງໆ. ຂ້ອຍມັກ ທີ່ໂອ້ລົມນຳເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາເຈົ້າ*

ເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນມັກເຝິກຊ້ອມ ພາສາອັງກິດ, ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ສຶກບໍ່ດີເລີຍ ທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ໄປເຮັດວຽກໂດຍພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາ ເຈົ້າຂາດໂອກາດທາງດ້ານການສຶກສາໃນໂຮງຮຽນ. (ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 26).

ຈຳນວນຄົນທີ່ໂສດ, ຜູ້ຊາຍທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າທີ່ຍັງມາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ ຮູ້ສຶກເບື້ອງໜ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມມ່ວນຊື່ນຂອງຂ້ອຍໃນການທ່ອງທ່ຽວຫຼຸດ ໜ້ອຍລົງ. (ເພດຍິງ, ນິວຊີແລນ, ອາຍຸ 45).

ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນເດັກຍິງອາຍຸພຽງແຕ່ 5-6 ປີຂາຍຂອງທີ່ລະລຶກ. ຈຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ຂ້ອຍຄິດ ໃນໃຈວ່າຕ້ອງມີບາງຄົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງນາງໃນການບັງຄັບໃຫ້ ເຮັດວຽກ ແລະ ທາລຸນ ຕໍ່ນາງບໍ່ວ່າລາວຈະຂາຍເຄື່ອງ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ. ຂ້ອຍ ເລືອກທີ່ຈະບໍ່ຊື້ເຄື່ອງນໍາລາວແຕ່ຂ້ອຍຍັງຈື່ປະສົບການດັ່ງກ່າວໄດ້ຢ່າງ ເຕັມຕາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີນ້ຳຕາ ແລະ ໂສກເສົ້າເສຍໃຈ. (ເພດຍິງ, ສະຫະລັດ, ອາຍຸ 31).

ພົບເຫັນເດັກຍິງທີ່ໄດ້ມີການຖືກຂູດຮີດຈາກອຸດສາຫະກຳກ້ານຄ້າປະ ເວນີ.

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ ວ່າມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າລັງກຽດ ແລະ ໄດ້ຢຸດການທ່ອງທ່ຽວໄວກ່ອນທີ່ໄດ້ ມີການວາງ ແຜນໄວ້ເພາະວ່າເລື່ອງນີ້. (ເພດຍິງ, ສະຫະລັດ, ອາຍຸ 30).

ຕໍ່ກັບຄວາມຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍ, ຄວາມຫງຸດຫງິດ ແລະ ເປັນທີ່ໜ້າເປັນຫວັງແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ (49.5%) ຂອງຜູ້ສອບຖາມຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມຮັບ ຜິດຊອບບາງຢ່າງຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ ໃນເວລາທ່ອງທ່ຽວ. ແຕ່ມີພຽງ 19.5% ທີ່ ຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າມີຂໍ້ມູນທີ່ພຽງພໍໃນການປົກປ້ອງ ເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ໄວໜຸ່ມທີ່ໄດ້ມີການປະສົບ ພົບພໍ້ໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນະ.

ເຊິ່ງສະແດງຂອງຈາກຄຳເຫັນລຸ່ມນີ້:

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບ, ແຕ່ວ່າຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່

ເພື່ອໃຫ້ ມັນຖືກຕ້ອງ (ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 38).

ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ວິທີການໃນການຮັບມືກັບ(ບັນຫາ) ສ່ວນຫຼາຍຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍເປັນ ຜູ້ສັງເກດການ. (ເພດຊາຍ, ສະຫະລັດ, ອາຍຸ 37).

ຂ້ອຍມີບາງຂໍ້ມູນທີ່ວ່າຈະຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກບ່ອນໃດເມື່ອມີຄວາມຕ້ອງ ການ, ແຕ່ເບິ່ງຄື ວ່າຈະບໍ່ພຽງພໍ (ເພດຍິງ, ອິດສຕຣາລີ, ອາຍຸ 54).

“ເປັນປະຈຳທີ່ທ່ານຈະເຫັນຜູ້ໃຫຍ່ດັກ ຊຸ່ມຢູ່ໃກ້, ແລະ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ເດັກ ນ້ອຍມີການຜິດຖຽງກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ. ຂ້ອຍຢາກ ກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກນ້ອຍດົນ ເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້, ແຕ່ເປັນຄວາມ ຫວັງທີ່ເລື່ອນລອຍຂອງຂ້ອຍທີ່ຈະເຮັດ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຢູ່ຫ່າງຈາກນາຍຂອງເຂົາ ເຈົ້າ. ເຊິ່ງຫຼາຍໆກໍລະນີ ແມ່ນຂ້ອຍຮູ້ ສຶກໝົດຫ້ວງ”.

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍຢາກເຮັດເພີ່ມເຕີມ...ເມື່ອຂ້ອຍຮູ້ໄດ້ເຖິງສະຖານະການ, ພຽງແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ມີຊັບພະຍາກອນ, ທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ຈຳເປັນ. (ເພດຍິງ, ແພັງລັງ, ອາຍຸ 20).

ບາງຄົນໄດ້ມີການລາຍງານໄດ້ດຳເນີນ ຂັ້ນຕອນທີ່ເຂັ້ມຂຸ້ນໃນການຊ່ວຍເຫຼືອ ເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ (ເຊິ່ງກໍ ລະນີສ່ວນຫຼາຍແມ່ນ ໄດ້ເຮັດການ ລາຍງານໃຫ້ແກ່ຕໍາຫຼວດ ແລະ ສ່ວນ ຫຼາຍແມ່ນລາຍງານຕໍ່ກັບພະນັກງານຂອງອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການກູລິນ ຕ່າງໆ²⁰) ເມື່ອມີການພົບເຫັນການຂູດ ຮີດທາງເພດຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ ໂດຍສະເພາະຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມມີ ການລາຍງານວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຂໍ້ມູນທີ່ພຽງພໍກ່ຽວກັບສະຖານະການ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ ການລາຍງານເປັນທີ່ຮັບຮູ້ໄດ້. ເຊິ່ງຄຳເຫັນລຸ່ມນີ້ ແມ່ນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນແນວໂນ້ມດັ່ງກ່າວ:

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບ, ແຕ່ວ່າຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ ເພື່ອໃຫ້ມັນຖືກຕ້ອງ”.

ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນເດັກນ້ອຍ ສອງຄົນໃນຮ້ານກາເຟກັບຜູ້ຊາຍເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າບອກ ກວ່າເປັນແຟນຂອງເດັກຍິງເປັນທີ່ເຫັນໄດ້ແຈ້ງວ່າ ເດັກນ້ອຍບໍ່ດີໃຈ ແລະ ຂ້ອຍ ກໍບໍ່ເຊື່ອກ່ຽວກັບການກ່າວມາ. ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດໃນການໂອ້ລົມກັບ ເດັກນ້ອຍດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ກໍບໍ່ມີຄວາມກ້າທີ່ຈະເຂົ້າໄປ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ຂ້ອຍຕ້ອງ ລາຍງານໃຫ້ແກ່ຕໍາຫຼວດ. ຂ້ອຍຍັງສົງໃສກັບເດັກນ້ອຍສອງ ຄົນນັ້ນ ແລະ ຫ້ວງວ່າເຂົາເຈົ້າຄົງຈະສະບາຍດີ. (ເພດຍິງ, ອິສຕຣາລີ, ອາຍຸ 35).

...ພວກເຮົາໄດ້ປະສົບພົບພໍ້ກັບເດັກຍິງໜຸ່ມທ້ອງຖິ່ນໃນບໍລິສັດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄົນຜິວຂາວທີ່ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ. ພວກເຮົາເປັນຫ້ວງວ່າລາວຈະມີຄວາມສູງ ໃນການຖືກຂູດຮີດ/ການທາລຸນ ແລະ ມີການລາຍງານໃຫ້ແກ່ຕໍາຫຼວດ. ບາງຄັ້ງ, ເຮົາ ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີອຳນາດເພາະວ່າຕໍາ ຫຼວດໄດ້ມີການຕອບສະໜອງຕໍ່ກັບເນື້ອໃນ ຂອງການລາຍງານ ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຄົບຖ້ວນ ຫຼື ບໍ່. (ເພດຍິງ, ອິສຕຣາລີ, ອາຍຸ 24).

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍ ຢາກເຮັດເພີ່ມເຕີມ... ເມື່ອຂ້ອຍຮູ້ໄດ້ເຖິງສະຖານະການ, ພຽງແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ມີຊັບພະຍາກອນ, ທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ຈຳເປັນ.”

ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນຜູ້ຊາຍມີອາຍຸຊາວຕາເວັນ ຕົກຢູ່ກັບແມ່ຍິງໜຸ່ມທີ່ຊາຍຫາດ. ເຊິ່ງມັນ ເບິ່ງຄືເປັນສິ່ງທີ່ ໝ້າສົງໄສ ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເບື້ອໜ້າຍ. ຂ້ອຍພະຍາຍາມ ໂທຫາສາຍດ່ວນທີ່ປົກປ້ອງເດັກ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດຕິດຕໍ່ໄດ້, ຂ້ອຍຈຶ່ງລາຍງານ ຕໍ່ຕໍາຫຼວດ (ແຕ່ວ່າບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າລາວເຫັນຜູ້ຊາຍດັ່ງ ກ່າວໃນໂຮງແຮມ). ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກອິດອັດ ແລະ ໃຈຮ້າຍທີ່ບໍ່ສາມາດ ເຮັດຫຍັງໄດ້ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອ. ເຊິ່ງຂ້ອຍມີປະສົບການທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນຈຸດ ໝາຍປາຍທາງຕໍ່ໄປຂອງຂ້ອຍ: ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນຜູ້ຊາຍຕາເວັນຕົກທີ່ມີອາຍຸ ຕື່ມເຫຼົ້າກັບເພດຍິງທີ່ມີອາຍຸນ້ອຍກວ່າທຸກໆບ່ອນ ໃນບາເຕັ້ນລຳ, ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້

20 ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຄົນໜຶ່ງລາຍງານວ່າໄດ້ພົບເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ທີ່ແຄມທະເລເຊິ່ງລາວບໍ່ສະບາຍ ແລະ ມີໄຂ້ສູງ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມດັ່ງກ່າວຈຶ່ງໄດ້ລໍຖ້າກັບ ເດັກນ້ອຍຈົນກ່ວາວ່າ ຊາຍເຊບມາຮອດ ແລະ ພາລາວໄປໂຮງໝໍ.

ສຶກວ່າຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຫຍັງໄດ້, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຮູ້ສຶກເປັນອຸປະສັກ ແລະ ເປັນທີ່ໜ້າລົບກວນໃຈ, ແລະ ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍຈະກັບໄປ ບ່ອນນັ້ນອີກ (ເພດຍິງ, ອິສຕຣາລີ, ອາຍຸ 36).

“ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນຜູ້ຊາຍມີອາຍຸຊາວຕາ ເວັນຕົກຢູ່ກັບ ແມ່ຍິງໜຸ່ມທີ່ຊາຍຫາດ. ເຊິ່ງມັນເບິ່ງຄືເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົງໄສ ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເບື້ອງໜ້າຍ. ຂ້ອຍພະຍາຍາມ ໂທຫາສາຍດ່ວນທີ່ປົກປ້ອງເດັກ, ແຕ່ບໍ່ ສາມາດຕິດຕໍ່ໄດ້, ຂ້ອຍຈຶ່ງລາຍງານຕໍ່ຕໍາ ຫຼວດ (ແຕ່ວ່າບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ເວັ້ນ ເສຍແຕ່ວ່າລາວເຫັນຜູ້ຊາຍດັ່ງກ່າວໃນໂຮງ ແຮມ). ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກອິດອັດ ແລະ ໃຈຮ້າຍທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ໃນການ ຊ່ວຍເຫຼືອ. ເຊິ່ງຂ້ອຍມີປະສົບການທີ່ຄ້າຍຄື ກັນໃນຈຸດໝາຍປາຍທາງຕໍ່ໄປຂອງຂ້ອຍ: ຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນ ຜູ້ຊາຍຕາເວັນຕົກທີ່ມີອາ ຍຸທີ່ດີມ ເຫຼົ່າກັບ ເພດຍິງທີ່ມີອາຍຸນ້ອຍ ກວ່າທຸກໆບ່ອນໃນບາເຕັ້ນລໍາ, ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ ສຶກວ່າຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຫຍັງໄດ້, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຮູ້ສຶກເປັນອຸປະສັກ ແລະ ເປັນທີ່ ໜ້າລົບກວນໃຈ. ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍຈະກັບ ໄປບ່ອນນັ້ນອີກ.”

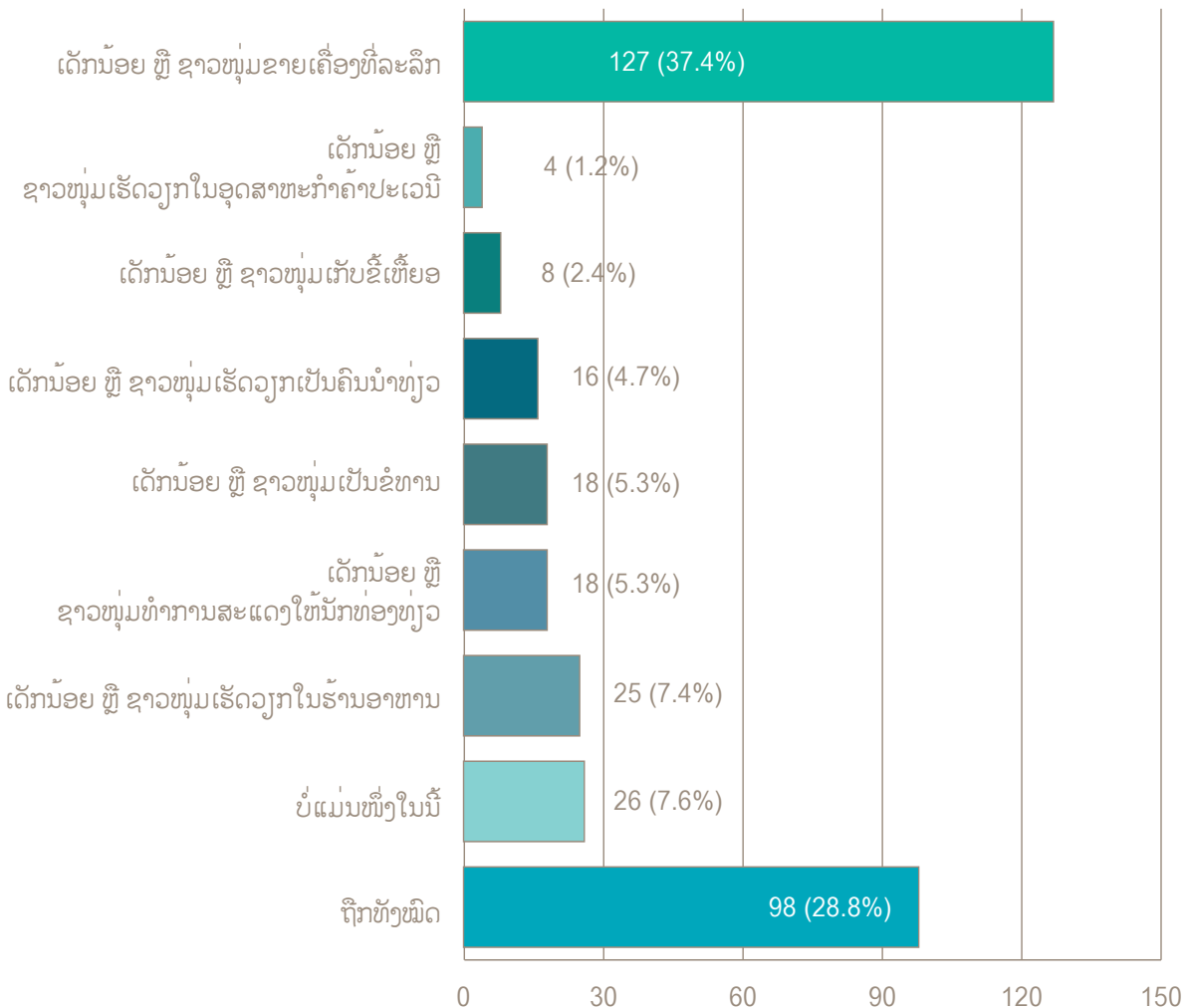
ເຊັ່ນດຽວກັບຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຕອບ ການສຳຫຼວດຫຼາຍໆຄົນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການ ຕົກຢູ່ໃນເຫດການທີ່ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ມີສ່ວນ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂູດຮີດ ຫຼື ການທາລຸນ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມອື່ນ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບ ທາງດ້ານບວກໃຫ້ແກ່ການພັກຮ່ວມຂອງເຂົາເຈົ້າ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕັດເວລາການທ່ອງທ່ຽວໜ້ອຍ ມື້ລົງຕາມທີ່ໄດ້ວາງແຜນ ແລະ ເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ກັບມາທ່ຽວ ສະຖານທີ່ເກົ່າອີກເລີຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍໆຄົນໄດ້ແຈ້ງວ່າ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລາຍງານ ຄວາມເປັນຫ່ວງຂອງ ເຂົາເຈົ້າ (22.2%) ຫຼື ເຂົາເຈົ້າມີການແລກປ່ຽນ ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນອື່ນ (61.3%). ບາງຄັ້ງ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມເຂື່ອໃຈໃນຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ, ເຊິ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າຕ້ອງມີການລາຍງານຕໍ່ກັບເຫດການ ໃຫ້ຝ່າຍໃດ. ແລະ ຕໍ່ມາໃນຜົນໄດ້ຮັບໃນການ ສຶກສາພົບວ່າ 48.2% ຂອງຜູ້ສະໝັກຊີ້ໃຫ້ ເຫັນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບ ຫຼື ມີການເຂົ້າຫາ ຂໍ້ມູນໃດໆໃນການປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມໃນຂົງເຂດ ຈາກການຕົກຂູດຮີດ ແລະ ທາລຸນກ່ອນການເລີ່ມຕົ້ນ ຫຼື ໃນລະຫວ່າງ ການທ່ອງທ່ຽວ. ແລະ ໃນຈຳນວນທີ່ ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນ ດັ່ງກ່າວ, ມີພຽງແຕ່ 15.6% ທີ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນກ່ອນ ໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ (ຄົນອື່ນແມ່ນໄດ້ຮັບ ຂໍ້ມູນໃນຈຸດໝາຍປາຍທາງ (27.1%) ຫຼື ພາຍ ຫຼັງທີ່ເຂົາເຈົ້າເດີນທາງອອກຈາກຈຸດໝາຍປາຍ ທາງນັ້ນ (4.4%).

ເພີ່ມເຕີມອີກ, ບາງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ມີການລາຍງານ ການຂູດຮີດ ຫຼື ການຕົກທາລຸນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ: ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດ ຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະຕ້ອງມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ, ໄດ້ມີການ ໃຫ້ຄໍາເຫັນດັ່ງຕົວຢ່າງວ່າ ຄວາມຮັບ ຜິດຊອບໃນການເບິ່ງແຍງເດັກນ້ອຍ/ຊາວໜຸ່ມໃນບ່ອນສາທາລະນະແມ່ນ ຕົກເປັນຄວາມຮັບ ຜິດຊອບຂອງຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ຫຼື ລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນ, ນັກກົດໝາຍ ຫຼື ພໍ່ແມ່. ເພີ່ມເຕີມ ອີກ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມບາງຄົນຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນການບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະຕັດສິນວັດທະນະທຳຂອງ ຄົນອື່ນ, ທີ່ຈະແຊກແຊງວຽກພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ ເຊິ່ງອາດເປັນອັນຕະລາຍທີ່ຈະປະຕິບັດ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ ສ່ວນຫຼາຍກ່າວວ່າ: ພວກເຂົາໄດ້ລະເວັ້ນຈາກການສື່ສານຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນ

ໄຍຂອງເຂົາເຈົ້າເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມແນ່ນອນພຽງພໍກ່ຽວກັບວ່າມີທັຍງເກີດຂຶ້ນ ແລະ ບາງ ຄົນໃຫ້ຂໍສັງເກດວ່າເຖິງວ່າຈະມີການລາຍງານກໍ່ບໍ່ມີທັຍງທີ່ແຕກຕ່າງໄປ. ເຊິ່ງຖືວ່າເປັນ ‘ຄວາມຈິງຂອງຊີວິດ’ ເຊິ່ງແນ່ນອນວ່າການບໍ່ລາຍງານແມ່ນເປັນເຫດຜົນຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ ເຊິ່ງຖືວ່າຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້.

ດັ່ງຕົວຢ່າງ, 37.4% ຂອງຜູ້ທີ່ຕອບການສຳຫຼວດທີ່ໄດ້ພົບ ພັກການຂາຍເຄື່ອງທີ່ລະລຶກຂອງ ແລະ ໄວໜຸ່ມຄິດວ່າມັນເປັນເລື່ອງທີ່ສາມາດທົນ ແລະ ຍອມຮັບໄດ້ໂດຍຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ມີຈຳນວນຫຼາຍໆຄົນກໍ່ຄິດວ່າ ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມທີ່ຂໍທານ, ເດັກນ້ອຍສະແດງໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວເບິ່ງ, ຫຼື ເຮັດວຽກໃນໂຮງແຮມ ຫຼື ຮ້ານອາຫານແມ່ນ ເຫັນວ່າເປັນສິ່ງທີ່ທົນໄດ້ ແລະ ຍອມຮັບໄດ້. ມີພຽງແຕ່ 1.2% ຄິດວ່າເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມທີ່ເຮັດວຽກໃນອຸດສາຫະກຳຄ້າປະເວນີ ຄ້າປະເວນີແມ່ນ ເປັນທີ່ຍອມຮັບ ໄດ້ໂດຍຄົນທ້ອງຖິ່ນເອງ, 28.8% ຂອງຜູ້ຕອບການສຳຫຼວດໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ: ພຶດຕິກຳລວມກັນຂອງ ການຂຸດຮິດທັງໝົດ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຍອມຮັບໄດ້ ຫຼື ຄົນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ປິດຫູປິດຕາເບິ່ງຄືບໍ່ເຫັນ (ໃຫ້ເບິ່ງຮູບທີ 6).

ຮູບທີ 6: ຕອບກັບຄຳຖາມທີ່ວ່າ ‘ທ່ານຄິດວ່າບັນຫາໃດລຸ່ມນີ້ທີ່ຖືວ່າເປັນການອົດທົນໄດ້ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຍອມຮັບໂດຍຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຕາມແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆໃນຂົງເຂດ?’

ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດແມ່ນໄດ້ມີການໄຈ້ແຍກລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ອິດທິນໄດ້ ແລະ ການຍອມຮັບຂອງບັນດາພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້, ເຊິ່ງໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການປະຕິບັດຕ່າງໆ ແມ່ນເປັນເລື່ອງທຳມະດາ. ເຊິ່ງພວກເຂົາເຈົ້າຄິດວ່າສິ່ງທີ່ໄປດັ່ງກ່າວແມ່ນເກີດຂຶ້ນເພາະເຫດຜົນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການຢູ່ລອດຂອງຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ອາໄສເດັກນ້ອຍ ໃນການຫາລ້ຽງຊີບໂດຍຜ່ານການທ່ອງທ່ຽວ. ໂດຍລວມ, ໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມວ່າພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພໂດຍຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ (ຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າຫາກມີດຽບ). ເຊິ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວ ແມ່ນບໍ່ເປັນທີ່ສົງໄສວ່າຈະເປັນ ສິ່ງທີ່ລວມກັນລະຫວ່າງການທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວບໍ່ມີສິດອຳນາດ ແລະ ການຂັດຂວາງຕ່າງໆເຊິ່ງມີອິດທິພົນແກ່ຄວາມສະໝັກໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃນການເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມ ຫຼື ແຊກແຊງ ແມ່ນມີກໍລະນີທີ່ຕ້ອງສົງໄສວ່າມີການຂູດຮີດ ຫຼື ການທາລຸນ. ເພາະສະນັ້ນ, ເປັນສິ່ງທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ຕ້ອງມີການສະໜອງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມໃຫ້ ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນຕໍ່ກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ກັບ ‘ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ’

ດັ່ງທີ່ໄດ້ມີການລະບຸກ່ຽວກັບຜົນໄດ້ຮັບຕ່າງໆຈາກການສຳຫຼວດ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໜ້າແປກໃຈເລີຍວ່າ: ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມບາງຄົນອາດຈະມີ ຄວາມຮູ້ທີ່ຈຳກັດກ່ຽວກັບຜົນກະທົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍກ່ອນທີ່ຈະເດີນທາງມາຢ້ຽມຢາມເຂດດັ່ງກ່າວ, ເຊິ່ງຫຼາຍກວ່າ (84.8%) ໄດ້ມີການລາຍງານວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ກ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະມາທ່ອງທ່ຽວ. ເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າບາງຄຳເຫັນຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່າມີ ຊ່ອງວ່າງລະຫວ່າງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກັບບັນຫາທາງດ້ານສິນລະທຳທີ່ຢູ່ອອມຂ້າງການທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍ (ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເດັກກຳພ້າ) ເຊັ່ນດຽວກັນ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ກັບການຂູດຮີດທາງດ້ານເພດຂອງເດັກໃນການທ່ອງທ່ຽວ ແມ່ນສະເພາະເຈາະຈົງຕໍ່ກັບ ພາບລັກຂອງຄົນທີ່ມີອາຍຸ, ຊາວຕາເວັນຕົກ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດເປັນນັກລ້າ. ເຊິ່ງຈະເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ແກ່ ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນຕາເວັນຕົກທີ່ຕ້ອງພົວພັນກັບພຶດຕິກຳດັ່ງກ່າວ ແລະ ເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າແມ່ຍິງຕ້ອງມີການພົວພັນນຳຢ່າງແນ່ນອນ. ເຊິ່ງຖືວ່າເປັນເລື່ອງ ທີ່ຖືກເອົາປຽບ ເຊິ່ງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດໄດ້ກ່າວວ່າມັນເປັນ ‘ເລື່ອງທີ່ເສົ້າໝອງ’ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທັດສະນະຄະນິໂດຍລວມຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນລະດັບທີ່ໜ້າພໍໃຈຂອງ ສະຕິທີ່ມີຕໍ່ກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ການຕັດສິນໃຈທີ່ມີສິນລະທຳໃນການປະຕິບັດຕ່າງໆໃນການທ່ອງທ່ຽວ. ດັ່ງຕົວຢ່າງນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນໄດ້ອ້າງອີງເຖິງ ການປະຕິບັດງານຂອງອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານຢູ່ໃນຂົງເຂດທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດລະບຽບຕ່າງໆ ແລະ ການປົກປ້ອງ ທາງດ້ານສິດທິຂອງເດັກນ້ອຍ.²¹ ແລະ ເປັນທີ່ໜ້າຍິນດີວ່າ

21 ດັ່ງທີ່ໄດ້ມີການກ່າວເປັນພິເສດ ລວມມີ: ໂຄງການ ແຕ້ມຮູບຂອງເດັກນ້ອຍກຳປູເຈຍ, ມິດສຳລານ, ເພື່ອນມິດ,

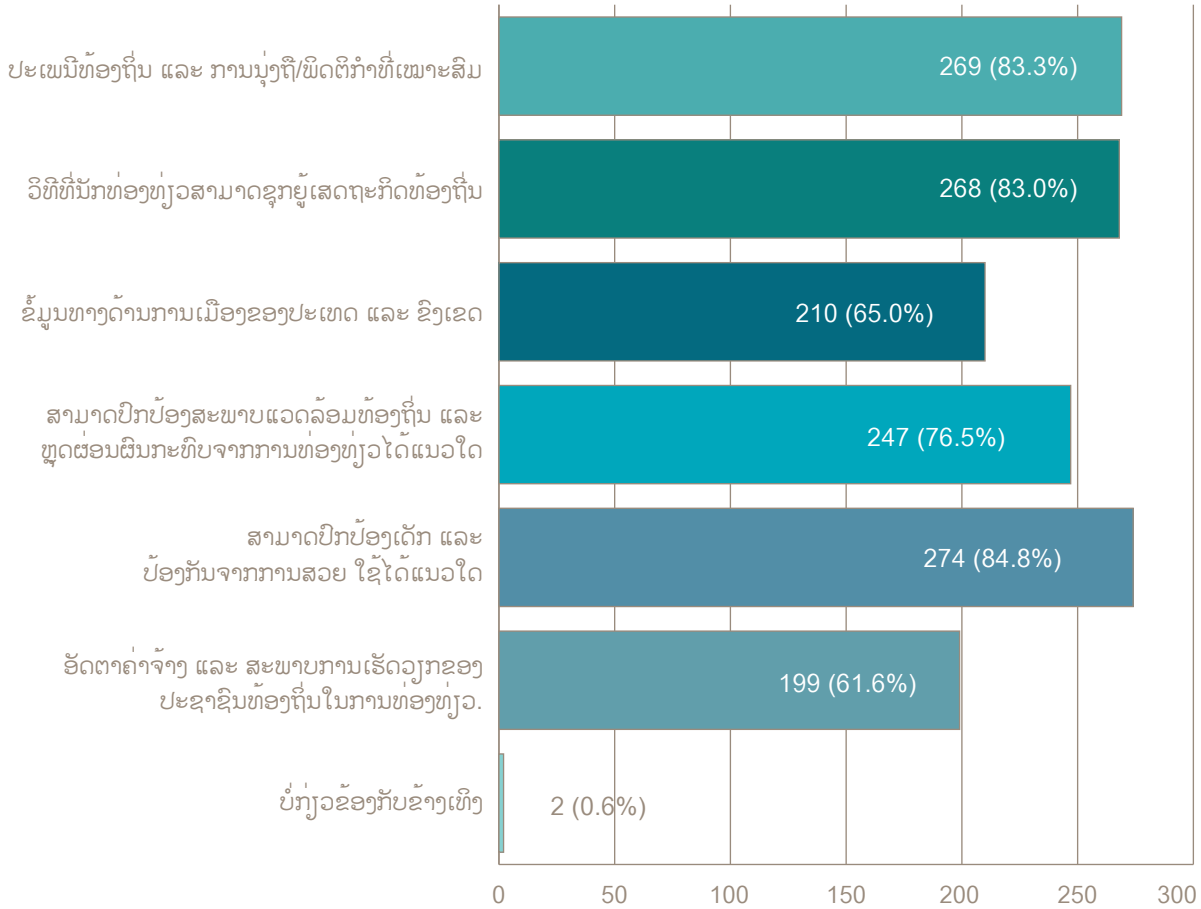
ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດໄດ້ເຫັນສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວທີ່ ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ ທີ່ໄດ້ມີການແຈກຢາຍໂດຍອົງການດັ່ງກ່າວ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ສ່ວນຫຼາຍ ທີ່ໄດ້ຊື້ວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັບ ຫຼື ເຂົ້າຫາຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຂາວໝູ່ມກອນ ຫຼື ລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວຂອງເຂົາເຈົ້າກ່າວວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຈາກອົງການຈັດຕັ້ງສາ ກົນບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດງານຢູ່ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ ແລະ ຫຼາຍຄົນໄດ້ອ້າງອີງວ່າ ໄດ້ພົບເຫັນໂປສເຕີ, ປ້າຍໂຄສະນາ, ປ້າຍຕ່າງໆ (ທີ່ລວມເຖິງປ້າຍ ທີ່ຕິດຢູ່ທ້າຍລົດຕຸກໆ), ໃບປົວໂຄສະນາ ແລະ ໂພສເຕີ ທີ່ເປັນການສົ່ງເສີມການປະຕິບັດງານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຊິ່ງໄດ້ ລວມເອົາການໂຄສະນາຕ່າງໆ ທີ່ສະໜັບສະໜູນນັກທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ຫຼີກລ້ຽງການລ້ຽງການທ່ອງ ທ່ຽວທີ່ໄປຢ້ຽມຢາມບ້ານເດັກກຳພ້າ (ເຊິ່ງອາດເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຖາມຜູ້ນຳທ່ຽວເອົາແຜນ ການຢ້ຽມຢາມເດັກກຳພ້າອອກຈາກແຜນການທ່ຽວ), ເພື່ອທີ່ຈະລາຍງານໂສເພນີເດັກນ້ອຍ ແລະ ຫຼີກລ້ຽງການຖ່າຍຮູບກັບເດັກນ້ອຍ/ແລະ ລ້ຽງເຂົາເຈົ້າໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ.

ຜົນໄດ້ຮັບຕໍ່ກັບການລົນນະລົງທີ່ມີປະສິດທິພາບນີ້, ແລະ ປະສິບການສ່ວນຕົວ (ຈິດໃຈ) ຕໍ່ກັບ ຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍໆຄົນໄດ້ສະແດງຄວາມຕັ້ງໃຈໃນການທີ່ຢາກຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບ ຜົນກະທົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄວາມພໍໃຈທີ່ຈະເນັ້ນຢ້າໃຫ້ທຸລະກິດມີການດັດແກ້ທາງ ດ້ານນະໂຍບາຍຕໍ່ກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ ເຊິ່ງເປັນຫຼັກຖານທີ່ສາ ມາດປະຕິບັດໄດ້. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ໃນຈຳນວນ 323 ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດທັງໝົດທີ່ ໄດ້ຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບປະເພດຂໍ້ມູນທີ່ເຂົາເຈົ້າ ຕ້ອງການຢາກໄດ້ຮັບກ່ອນການທ່ອງ ທ່ຽວ, 84,8% ແຈ້ງວ່າເຂົາເຈົ້າ ຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ບ້ອງກັນເຂົາເຈົ້າ ຈາກການຂູດຮິດໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວຂອງ ເຂົາເຈົ້າ (ເບິ່ງຮູບທີ່ 7). ໃນຈຳນວນທີ່ເກືອບເທົ່າກັນຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກ່າວວ່າ: ເຂົາເຈົ້າຢາກຮູ້ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບ ປະເພນີທ້ອງຖິ່ນ, ການນຸ່ງຖື ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ເໝາະສົມ ແລະ (83.3%) ຢາກຮູ້ກ່ຽວກັບວ່າ: ວິ ທີທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດປະຕິບັດໃນການຊຸກຍູ້ເສດຖະກິດທ້ອງຖິ່ນ (83%). ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເມື່ອຖາມວ່າ ນະໂຍບາຍໃນການປົກປ້ອງເດັກຂອງທຸລະກິດສາມາດມີອິດທິພົນຕໍ່ກັບນິໄສ ການໃຊ້ຈ່າຍເຂົາເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ 94,8% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນ ຕອບວ່າເຂົາເຈົ້າເຫັນດີ. ບາງຄົນເວົ້າ ວ່າລາວແມ່ນໄດ້ມີບົດບາດໃນການຕັດສິນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ (12,4%). ການຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່າ ນີ້ແມ່ນເປັນໄປໃນດ້ານບວກ ແລະ ຫຼາຍໆຄົນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຫຼາຍໆຮ້ານທີ່ເປີດໃຫ້ບໍລິການ ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນໄດ້ຄຳນຶງເຖິງບັນຫານີ້.

ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ໜຶ່ງໃນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກ່າວວ່າ ‘ລາວຮັບປະທານອາຫານແຕ່ຢູ່ຮ້ານທີ່ມີນະໂຍບາຍ ການປົກປ້ອງເດັກເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພັກເຊົາທີ່ໂຮງແຮມທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ’. ແມ່ຍິງຄົນ ໜຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ສັງເກດວ່າ ‘ນາງໄດ້ຊື້ເຄື່ອງຈາກຮ້ານຄ້າທີ່ມີລາຄາສູງກ່ວາປົກກະຕິທີ່ໄດ້ໃຫ້ການ ຊຸກຍູ້ແກ່ປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ແກ່ພໍ່ແມ່ ແລະ ໂຮງຮຽນທີ່ປອດ ໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ’. ຂໍ້ຍົກເວັ້ນທີ່ຜູ້ຕອບຄຳຖາມໄດ້ມີຕໍ່ກັບການຕັດສິນໃຈແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່າມີ ຫຼັກຖານທີ່ວ່ານະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະ ຕິບັດ ຫຼື ບໍ່. ເຊິ່ງທ້າຍທີ່ສຸດຫຼາຍໆຄົນ ແມ່ນໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ກັບແນວຄິດລິເລີ່ມ ແລະ ຈະໃຫ້ການ ຊຸກຍູ້ເຂົາເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນກໍ່ຕໍ່ ເມື່ອຮູ້ວ່າ ຫ້າງຮ້ານດັ່ງກ່າວໄດ້ມີການກວດສອບ/ກວດກາທີ່ເປັນອິດສະລະ ຈາກໜ່ວຍງານ ອິດສະລະ.

ຊາຍເຊບ, ອົງການ ສຸພະນິມິດ, ບົງ ປາອວນ, ຈັບໄດ້, ຮາກາຣ.

ຮູບທີ 7: ການຕອບຄໍາຖາມທີ່ວ່າ ‘ຂໍ້ມູນປະເພດໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການໄດ້ຮັບກ່ອນການທ່ອງທ່ຽວຂອງທ່ານ’

ຜູ້ໄດ້ຮັບຂອງການສຳຫຼວດແມ່ນມີຂໍ້ມູນຈຳກັດ, ນີ້ໄດ້ເປັນການເນັ້ນຢັ້ງໃຫ້ເຫັນຈຸກຫຼັກກຽມກ່ຽວກັບການກຳນົດທາງຍຸດທະສາດໃນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນ (ອາດບໍ່ແມ່ນທັງໝົດ) ແມ່ນໄດ້ຮູ້ເຖິງການປະຕິບັດໃນການທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະຈ່າຍເງິນຫຼາຍຂຶ້ນກັບສິນຄ້າ/ການບໍລິການທີ່ວ່າເປັນເອກະລັກສະເພາະ, ດັ່ງເດີມ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນປະໂຫຍດທີ່ຕິດພັນກັບຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແຕ່ນັກທ່ອງທ່ຽວຍັງປະສົບບັນຫາຕໍ່ກັບການໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນທີ່ພຽງພໍຂອງສິນຄ້າ/ການບໍລິການນັ້ນ ເຊິ່ງຈະສາມາດກຳນົດຜົນປະໂຫຍດທີ່ແທ້ຈິງໄດ້. ພວກເຂົາຍັງມີຂໍ້ສົງໄສຕໍ່ກັບການຮຽກຮ້ອງເລື່ອງຜົນປະໂຫຍດຕ່າງໆ, ເຊິ່ງບໍ່ພຽງ ແຕ່ຕ້ອງການຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບສິນຄ້າທາງເລືອກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຕ້ອງພິສູດວ່າເຂົາເຈົ້າປະຕິບັດດັ່ງທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້.

ພາກສະຫຼຸບ

ການສຳຫຼວດນີ້ໄດ້ມີການປະຕິບັດຕໍ່ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ຈຳນວນ 300 ຄົນ, ຈາກທີ່ໂລກໃນຄວາມພະຍາຍາມ ທີ່ຈະຊອກຫາຂໍ້ມູນຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເດີນທາງເຂົ້າໄປຢ້ຽມຢາມປະເທດກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ ກ່ຽວກັບຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ທັດສະນະຄະຕິ, ການປະຕິສຳພັນ ຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ກັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເດັກນ້ອຍ ໄດ້ປະເຊີນໜ້າໃນຈິດໝາຍປາຍທາງ. ການສຳຫຼວດໄດ້ສ້າງຂໍ້ມູນອັນມະຫາສານ ໂດຍສະເພາະທີ່ເປັນການເຊື່ອມໂຍງເຖິງຫົວຂໍ້ທີ່ຈະໄດ້ນຳສະເໜີໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ. ແຕ່ວ່າຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດໃນຄວາມສາມາດທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນຂໍ້ມູນທາງດ້ານປະຊາກອນ ເນື່ອງຈາກວ່າການສຳຫຼວດແມ່ນຈຳກັດຢູ່ໃນເຂດສະເພາະໃດໜຶ່ງ. ເພາະສະນັ້ນ, ຜົນຂອງການສຳຫຼວດແມ່ນເປັນຈຸດທີ່ດີໃນການເລີ່ມຕົ້ນໃນການພັດທະນາທາງດ້ານຍຸດທະສາດທາງດ້ານການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ແມ່ນໄດ້ເປັນ ການຊີ້ໃຫ້ເຫັນທີ່ຊັດເຈນວ່າ ນັກທ່ອງທ່ຽວ (ໂດຍທີ່ບໍ່ຈຳກັດຕໍ່ ອາຍຸ, ເພດໄວ, ຫຼື ສາດສະໜາ) ແມ່ນໄດ້ ມີການປະຊາສຳພັນຢ່າງເປັນປະຈຳກັບເດັກນ້ອຍໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ. ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ, ການປະຊາສຳພັນດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ມ່ວນຊື່ນ ແລະ ໜ້າຈິດຈຳໃນຖານະເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງການທ່ອງທ່ຽວ (ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນສາມາດຈິດຈຳການປະຕິສຳພັນຂອງເຂົາເຈົ້າກັບເດັກນ້ອຍໄດ້ 5 ປີ້ຍອນຫຼັງພາຍຫຼັງ ທີ່ເຂົາເຈົ້າສິ້ນສຸດການທ່ອງທ່ຽວ, ເຊິ່ງເປັນການເນັ້ນຢ້ຳໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນ). ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການປະຊາສຳພັນທາງດ້ານສັງຄົມຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ - ໂດຍການໂອ້ລົມກັບເຂົາເຈົ້າ, ສອນພາອັງກິດໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ, ຮັບຟັງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຫຼິ້ນນຳເຂົາເຈົ້າແມ່ນລ້ວນແຕ່ມີຄຸນຄ່າ, ຢ່າງໃດກໍຕາມນັກທ່ອງທ່ຽວຍັງມີຄວາມຊົງຈຳອັນເປັນດ້ານລົບຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຂໍ້ທານ, ຂາຍເຄື່ອງ ແລະ ການຖືກຂູດຮີດຕ່າງໆ.

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດການສຶກສາຄັ້ງນີ້ແມ່ນໄດ້ມີການຕອບທີ່ສະແດງເຖິງດ້ານລົບເຊັ່ນ: (ມີຄວາມ ໂສກເສົ້າ, ຮູ້ສຶກຜິດ, ໃຈຮ້າຍ, ກົງວິນໃຈ ແລະ ເປັນທີ່ໜ້າລັງກຽດ) ທີ່ໄດ້ພົບເຫັນເຫດການຕ່າງໆເຊັ່ນ: ເດັກນ້ອຍດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບເງື່ອນໄຂທີ່ທຸກຍາກ, ຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກ, ຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ (ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍ ແມ່ນບໍ່ມີການແນະນຳຈາກຜູ້ໃຫຍ່), ຂາດການໄດ້ຮັບການສຶກສາ, ແລະ ບໍ່ສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກການຖືກທາລຸນໃນດ້ານໂດດານໜຶ່ງໄດ້, ເຈົ້າໜ້າທີ່ດ້ານອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການດ້ານການທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງບັນຫານີ້, ເຊິ່ງໄດ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບປະສົບການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ມີການປຶກສາຫາລືນຳໝູ່ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເວລາກັບບ້ານ. ເຊິ່ງຈະເປັນການສ້າງຜົນກະທົບສິ່ງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ກັບໜ້າຕາຂອງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວນັ້ນ.

ເປັນທີ່ກ່າວກັນວ່າ, ເຖິງຈະມີການຕອບສະໝອງທີ່ເປັນດ້ານລົບໃນການປະເຊີນໜ້າກັບເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ພົບກັບປະສົບການທາງດ້ານການຖືກຂູດຮີດ ຫລື ທາລຸນ ແລະ ໃນບາງກໍລະນີໄດ້ເຮັດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງໄດ້ມີການຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນມື້ໃນການຢ້ຽມຢາມ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຄິດສອງເທື່ອວ່າຈະກັບໄປທ່ຽວສະຖານທີ່ນັ້ນອີກ ຫຼື ບໍ່. ມີຈຳນວນທີ່ໜ້ອຍທີ່ໄດ້ດຳເນີນໂດຍກົງໃນການໂຕ້ຕອບກັບການຂູດຮີດ ແລະ ການທາລຸນດັ່ງກ່າວ. ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນໄດ້ປຶກສາຫາລືກັບໝູ່ເພື່ອນແຕ່ວ່າຮູ້ສຶກບໍ່ເປັນການສະດວກ ໃນການລາຍງານໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຫຼື ພະນັກງານທ່ອງທ່ຽວຮັບຊາບແຕ່ວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດແມ່ນໄດ້ຮັບຮູ້(ທີ່ກ້ວາງຂວາງ) ເຖິງບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນໄດ້ປະສົບພົບພໍ້, ເຊິ່ງການທີ່ບໍ່ໄດ້ລາຍງານ

ແມ່ນມີເຫດຜົນຈາກສາມປັດໃຈຫຼັກດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ຂາດຂໍ້ມູນທີ່ລະອຽດກ່ຽວກັບສາຍພົວພັນລະຫວ່າງການຂູດຮີດເດັກນ້ອຍ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ.
2. ບໍ່ມີຄວາມແນ່ນອນ / ສັບສິນວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດປະຕິບັດທັງໄດ້ແນ່
3. ບໍ່ແນ່ໃຈທີ່ວ່າເມື່ອລາຍງານໄປແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ມີທັງເກີດຂຶ້ນທີ່ແຕກຕ່າງ ຫຼື ບໍ່
4. ບໍ່ແນ່ໃຈກ່ຽວກັບວ່າມີທັງເກີດຂຶ້ນ.

ປັດໃຈສຸດທ້າຍອາດຈະແມ່ນຮັບມືຕໍ່ກັບບັນຫາ (ໂດຍສະເພາະແມ່ນອຸບປະສັກທາງດ້ານພາສາ) ເປັນອັນດັບທຳອິດ. ອັນດັບທີສອງ ແລະ ສາມແມ່ນຮອງລົງມາ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຈະແຈ້ງວ່າຜູ້ທີ່ຕອບ ການສຳຫຼວດຫຼາຍໆຄົນໄດ້ຮວບລວມຂໍ້ມູນບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຕິກຢູ່ໃນຄວາມສູງຂອງ ການຖືກຂູດຮີດ ແລະ ຖືກທາລຸນໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ.²² ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍໆຄົນແມ່ນຮັບຮູ້ ໄດ້ເຖິງບັນຫາການຖືກຂູດຮີດທາງເພດໃນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເຊື່ອວ່າການຊຸກຍູ້ທີ່ຂາຍເຄື່ອງ ຫຼື ເດັກນ້ອຍຂໍທານແມ່ນເປັນບັນຫາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມໃນເວລາດຽວກັນ, ເຖິງວ່າຈະມີການສຳ ເລັດໃນການສຳຫຼວດກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ຕອບການສຳຫຼວດ ຍັງໄດ້ເນັ້ນຍ້າໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນກະທົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຕໍ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຜົນກະທົບຕໍ່ກັບວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, 44% ກ່າວວ່າຜົນກະທົບທີ່ມີຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມທ້ອງ ຖິ່ນແມ່ນເປັນໄປໃນດ້ານລົບ ແລະ ມີພຽງແຕ່ 32.5% ກ່າວວ່າ: ການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນໄດ້ມີຜົນ ກະທົບຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມ. ແລະ ຢູ່ເໜືອຂໍ້ສົງໄສທັງໝົດ ທີ່ເຂົ້າໃຈ ວ່າການທ່ອງທ່ຽວ ໄດ້ນຳຜົນປະໂຫຍດຮັບທາງດ້ານເສດຖະກິດໃຫ້ແກ່ບັນດາເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວ ເຊິ່ງວ່າຜູ້ເຂົ້າ ຮວມຫຼາຍຄົນແມ່ນຮັບຮູ້ ຫຼື ມີຄວາມເປັນທ່ວງໝ້ອຍຕໍ່ກັບພຶດຕິກຳທີ່ເປັນການຂູດຮີດ ເຊັ່ນ: ການເອົາຂອງຂ້ວນ ຫຼື ອາຫານໃຫ້ເດັກນ້ອຍ, ຖ່າຍຮູບເດັກນ້ອຍ, ຫຼື ຍ້ຽມຢາມບ້ານເດັກກຳພ້າ (ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຍຸດທະສາດໃນການຮັບມືກັບເດັກນ້ອຍ ທີ່ຂາຍ ເຄື່ອງ ຫຼື ຂໍທານ).

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ການລົນນະລົງໃດໆກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍແມ່ນ ຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ມີຂໍ້ມູນທີ່ມີລາຍລະອຽດໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວກ່ຽວກັບທຸກໆພຶດຕິກຳທີ່ມີຜົນ ກະທົບຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ, ທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນທີ່ໄດ້ຕິກເປັນຂ່າວດັ່ງ ຫຼື ເປັນທີ່ໜ້າຕົກໃຈ ແລະ ມີຂໍ້ ສົງໄສເທົ່ານັ້ນ. ຈາກການສຳຫຼວດ, ນັກທ່ອງທ່ຽວຈະຄິດວ່າການຂູດຮີດທາງດ້ານເພດແມ່ນ ເທົ່າກັບການທາລຸນເດັກນ້ອຍ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຫຼາຍຄົນຄິດວ່າຜູ້ທີ່ເປັນນັກລ້າໃນການຂູດຮີດທາງ ດ້ານເພດແກ່ເດັກນ້ອຍ ໃນການທ່ອງທ່ຽວແມ່ນມີ ພຽງແຕ່ຊາວຕາເວັນຕົກ, ຊາວຜິວຂາວ, ເຊິ່ງ ຄວາມຈິງແລ້ວແມ່ນມີຂໍ້ແຕກຕ່າງ ຫຼາຍກ່ວານີ້.

22 ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມາຈາກອົງການ ຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ ແລະ ບ້າຍໂຄສະນາ, ໂພສເຕີ ແລະ ສິ່ງພິມຕ່າງໆໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ. ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນອື່ນໆລວມມີ ການນຳທ່ຽວ ແລະ ໄດ້ຈາກການທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ, ແຫຼ່ງອອນລາຍ ແລະ ສື່ທົ່ວໄປເຊັ່ນ: (ບີ່ມ, ລາຍງານຂ່າວ ແລະ ສາລະຄະດີຕ່າງໆ). ບາງຄັ້ງມີການລາຍງານວ່າ ນັກ ທ່ອງທ່ຽວໄດ້ມີການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຕື່ມຕໍ່ກັບບັນຫາ ແລະ ໄດ້ມີການອ້າງອີງເຖິງການຄົ້ນພົບກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ເດັກນ້ອຍ ໄດ້ຖືກ ຂູດຮີດ ແລະ ວິທີການໃນການແກ້ໄຂບັນຫາໂດຍຜ່ານນັກທ່ອງທ່ຽວ, ພູ່ເພື່ອນ ແລະ ສະມາຊິກຄອບຄົວ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວຢາກຮູ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບເຂົາເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍໄດ້ແນວໃດ, ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໝູ່ມປອດໄພນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນຕ້ອງໄດ້ສຶກສາຕື່ມເພື່ອທີ່ຈະຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຂົ້າຫາໃຜໃນການຫາຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ, ມີຂັ້ນຕອນ ແລະ ວິທີການທ່ອງຖິ່ນແນວໃດ ໃນການລາຍງານກ່ຽວກັບການທາລຸນ/ການຂູດຮີດ ແລະ ເປັນໂອກາດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດກຳນົດ ການໃຊ້ຈ່າຍເຂົາເຈົ້າຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ຫຼາຍໆຄົນໄດ້ໃຫ້ການຊຸກຍູ້ນະໂຍບາຍການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ຕ້ອງການຢາກຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຈ່າຍເງິນດ້ວຍວິທີໃດ ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍ/ຊາວໝູ່ມ/ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນແຕ່ວ່າ: ເປັນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກໃນການ ຫາຄຳຕອບນີ້.

ທ້າຍສຸດແລ້ວ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍໆຄົນໄດ້ສະແດງຄວາມຕັ້ງໃຈຢາກໃຫ້ມີຂໍ້ແນະນຳ/ ຍຸດທະສາດທີ່ຊັດເຈນທີ່ສາມາດຊ່ວຍ ເຂົາເຈົ້າໃນການຮັບມືກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ກ່າວວ່າພວກເຂົາຍິນດີຈ່າຍ ເງິນເພີ່ມເຕີມຕໍ່ກັບສິນຄ້າ/ການບໍລິການທີ່ເຫັນວ່າ ມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ. ເຊິ່ງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຢາກຈະຊ່ວຍຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນມີຫຼາຍ. ໜຶ່ງໃນບັນດາຄຳຕອບທີ່ໜ້າສົນໃຈຕໍ່ກັບຄຳຖາມກ່ຽວກັບວ່າ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສາມາດໄດ້ຮັບ ຫຼື ເຂົ້າ ຫາຂໍ້ມູນໄດ້ຢູ່ໃສກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກັບວັດທະນະທຳ/ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ດັ່ງນີ້:

ຂ້ອຍຄິດວ່າເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການເນັ້ນຢ້າທັດສະນະຄະຕິທີ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າ ໃນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ສາມາດແຈ້ງຕໍ່ກັບການຕັດສິນໃຈຂອງບຸກຄົນ. ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນ ໃນການຮັບຂໍ້ມູນ ແລະ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕັດສິນໃຈໄດ້ຖືກແທນທີ່ຈະສະໜອງລາຍຊື່ຂອງສິ່ງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດທີ່ເປັນທາງເລືອກຂອງສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ' [ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ]. ເຖິງແມ່ນວ່າລາຍຊື່ຈະສາມາດຊ່ວຍໄດ້, ແຕ່ຄົນເຮົາສາມາດເບິ່ງບໍ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນທາງເລືອກອື່ນໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບປຶ້ມນຳທ່ຽວ Lonely Planet ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອາດພາດຈາກທາງເລືອກອື່ນທີ່ດີໃນການໄປຫາສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ມີລາຍຊື່ໃນປຶ້ມ. ເຊິ່ງຄວາມເປັນຈິງແມ່ນໄວກ່ວາຄວາມສາມາດໃນການດັດແກ້. (ເພດຊາຍ, ກຳປູເຈຍ, ອາຍຸ 30).

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນວ່າ, ປຶ້ມແນະນຳແມ່ນມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ ໄດ້ມີການສຳຫຼວດໃນການສຶກສາ ຄັ້ງນີ້ຄິດວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ມີປະໂຫຍດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນັກທ່ອງທ່ຽວ ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາ ແລະ ການເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດແມ່ນໄດ້ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແມ່ນສາມາດມີຜົນກະທົບໄລຍະຍາວຕໍ່ກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ປອດໄພຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ. ແນ່ນອນວ່າ, ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນແມ່ນ ໄດ້ມີການປິດໃຈຕໍ່ກັບການສຶກສານີ້ກ່ອນຄົນອື່ນ (ແລະ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການ ສຳຫຼວດແມ່ນໄດ້ເປີດໃຈຕໍ່ກັບແນວຄິດດັ່ງກ່າວກ່ວາຄົນອື່ນ) ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າຍຸດທະສາດໃດໆຕ້ອງໃຫ້ມີຫຼາຍແງ່ມຸມ; ມີລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມແກ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການ; ແລະ ມີລາຍລະອຽດນ້ອຍລົງ ແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕ້ອງການ. ທ້າຍສຸດ, ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນວ່າການລົນນະລົງໃດໆທີ່ເປັນການເພີ່ມສະຕິຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພແມ່ນປະຕິບັດໃນປະເທດປາຍທາງ ແລະ ປະເທດທີ່ເປັນບ້ານຂອງນັກທ່ອງ ທ່ຽວອີກດ້ວຍ. ສະນັ້ນຕ້ອງໄດ້ມີການນຳໃຊ້ ເຄືອຄ່າຍທີ່ກວ່າງຂວາງຂອງພະນັກງານພາກການທ່ອງທ່ຽວ, ທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ, ສື່ຕ່າງໆດ້ານການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອທີ່ຈະສາມາດເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນ ແລະ ເພີ່ມສະຕິຂອງການລົນນະລົງດ້ານການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພ ສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ມີການພັດ

ທະນາ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍຄົນໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າຮູ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການຖືກຂູດຮິດເມື່ອມັນເປັນ ການຊ້າ
ເກີນໄປແລ້ວ (ເຊັ່ນ: ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະພຶດທີ່ມີບັນຫາດັ່ງ ກ່າວ). ການທີ່ມີ
ປະເພດການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຫຼາກຫຼາຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ(ເຊິ່ງວ່າສ່ວນຫຼາຍແມ່ນບໍ່ໄດ້ມີການກ່າວເຖິງໃນລາຍ
ງານສະບັບນີ້). ເຊິ່ງວ່າ ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວນຳໃຊ້, ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບ ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພ
ສຳລັບເດັກນ້ອຍແມ່ນ ຕ້ອງໄດ້ມີການສະໜອງຜານສື່ຫຼາຍໆດ້ານເຊັ່ນ: ສື່ອອນລາຍ ແລະ ອອນລາຍ
ທີ່ລວມມີ: ສື່ທາງອິນເຕີເນັດ, ເວັບໄຊ, ປ້າຍໂຄສະນາ, ໃບປິວ, ປຶ້ມນຳທ່ຽວ, ປ້ານຕ່າງໆ ແລະ ໜັງສື
ເຫຼັ້ມນ້ອຍໃນການແຈກຢາຍ (ເຊິ່ງ ນັກທ່ອງທ່ຽວ ບາງຄົນແນະນຳວ່າໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປຄວນອອກກັບວິຊາ).

ໃນການສະຫຼຸບລວມ, ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນວ່າໃນການສຳຫຼວດຄັ້ງນີ້, ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນແມ່ນໄດ້ທ່ອງ
ທ່ຽວທີ່ເປັນດ້ານບວກ ແລະ ໄດ້ມີຄວາມຕັ້ງໃຈຢ່າງສູງທີ່ຈະຊ່ວຍໃນການຫຼຸດຜອນຄວາມທຸກຍາກ
ແລະ ບັນຫາສັງຄົມຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການທີ່ບໍ່ມີໂຮງຮຽນທີ່ພຽງພໍ, ບໍ່ມີບ້ານຢູ່ທີ່ພຽງພໍ ຫຼື ການວາງງານ
ຕ່າງໆໃນບັນ ດາປະເທດທີ່ເຂົາເຈົ້າຢັ້ງຢືນຢາມ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນໃນການສຳຫຼວດແມ່ນໄດ້ມີຜົນ
ກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ກັບທານປະເຊີນໜ້າກັບເດັກນ້ອຍໃນຂົງເຂດ ແລະ ໂດຍສະເພາະເຂົາເຈົ້າຄິດ
ແນວໃດຕໍ່ກັບສະຖານາການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂູດຮິດ ແລະ ທາລຸນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຮູ້
ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວກັບ ການຕອບຮັບສະຖານະການດັ່ງກ່າວເຫັນວ່າຈຳກັດ ແລະ ຫຼາຍໆຄົນແມ່ນມີຂໍ້
ສົງໄສກ່ຽວກັບວາຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຮັບມືກັບບັນຫາການຂູດຮິດເດັກນ້ອຍ ແລະ ການ ທາລຸນແບບໃດ.
ເພື່ອທີ່ຈະແກ້ໄຂຂໍ້ສົງໄສດັ່ງກ່າວ, ແລະ ພາບລັກທີ່ເປັນລົບຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງ
ຖິ່ນທີ່ຕິດພັນສິ່ງທີ່ບໍ່ແນ່ນອນດັ່ງກ່າວ, ຕ້ອງເປັນບຸລິມະສິດຫຼັກບໍ່ພຽງຕໍ່ກັບຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂຄງການ
ເດັກເທົ່ານັ້ນແຕ່ວ່າ ຕ້ອງລວມໄປເຖິງຜູ້ທີ່ໃຫ້ບໍລິການການນຳທ່ຽວ, ສະມາຊິກຂອງຊຸມຊົນການທ່ອງ
ທ່ຽວສາກົນ ແລະ ລວມ ໄປເຖິງລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ລັດຖະບານສູນກາງຕື່ມອີກ, ບັນດາຍຸດທະ
ສາດຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍແມ່ນໝາຍເຖິງວ່າລັດຖະບານ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ
ໃດສາມາດປະກອບສ່ວນໃນການພັດທະນາພາບລັກຂອງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ວັດທະນະທຳໃຫ້ເປັນ
ດ້ານບວກ, ເຊິ່ງລວມໄປເຖິງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ ມີຄວາມຍືນຍົງດ້ານວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ
ແລະ ດ້ານເສດຖະກິດ.

ການແນະນຳສຳລັບການຄົ້ນຄ້ວາເພີ່ມເຕີມ

ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດສ້າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການກຳນົດມູມມອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ການສຳຫຼວດ
ເພີ່ມເຕີມຕ້ອງ ມີການປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ສາມາດມີຂໍ້ມູນທີ່ກ້ວາງຂວາງອອກ ແລະ ມີຕົວຢ່າງທີ່ຊັດ
ເຈນເຊັ່ນວ່າ: ສຽງຂອງຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນແບບລິສອດ ຫລື ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນ
ແບບແຟກເກັດໃນຂົງເຂດ ຫລື ເອີ້ນວ່າ: ການທ່ອງທ່ຽວຂະໜາດໃຫຍ່, ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍ
ກວ່າ, ສຽງຂອງເພດຊາຍ (ໃຫ້ມີສຽງ ຈາກເພດຊາຍຫຼາຍຂຶ້ນຕື່ມ) ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າພາສາ
ອັງກິດໄດ້. ວິທີການຫຼາຍໆ ຮູບແບບເຊັ່ນ: ກຸ່ມທີ່ໄດ້ມີການເນັ້ນຢຳ ແລະ ການສຳພາດ (ເຊິ່ງມີລາຍ
ລະອຽດຫຼາຍກວ່າ ການສຳຫຼວດ) ແມ່ນສາມາດນຳໃຊ້ຕໍ່ກັບ ນັກທ່ອງທ່ຽວໃນເວລາທີ່ໄດ້ທ່ອງທ່ຽວແທນ
ທີ່ເຂົາເຈົ້າກັບບ້ານແລ້ວ. ເຊິ່ງເປັນການປ້ອງກັນບັນຫາຕ່າງໆທີ່ລວມເຖິງການເກັບຄືນ ແລະ ສາ
ມາດຊ່ອຍເຫຼືອໃນການພັດທະນາຮູບພາບທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງ ແລະ ເຫັນໄດ້ວ່າມີ ຫ້ຍງທີ່ເກີດຂຶ້ນ.
ເຊັ່ນດຽວກັນ, ການສັງເກດການຂອງພຶດຕິກຳນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນມີປະໂຫຍດຕໍ່ກັບການໃຫ້ມີຄວາມດຸ່ນ
ດຽງໃນວິທີການຄົ້ນຄ້ວາ ເຊິ່ງສາມາດເກັບກຳການປະພຶດໄດ້.

“ຂ້ອຍຄິດວ່າເປັນເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນການເນັ້ນຢັ້ງ
ທັດສະນະຄະຕິທີ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າໃນການທ່ອງທ່ຽວ
ທີ່ສາມາດແຈ້ງຕໍ່ກັບການຕັດສິນໃຈຂອງບຸກຄົນ. ການ
ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນໃນການຮັບຂໍ້ມູນ ແລະ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕັດສິນ
ໃຈໄດ້ຖືກແທນທີ່ຈະສະໜອງລາຍຊື່ຂອງສິ່ງທີ່ຕ້ອງປະ
ຕິບັດທີ່ເປັນ ‘ທາງເລືອກຂອງສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ’ [ແມ່ນເປັນ
ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ]”

ເອກະສານຊອນທາຍ:
ແບບສອບຖາມ

1. ທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງມຢາມ ກຳປູເຈຍ, ສປປລາວ, ປະເທດໄທ ຫຼື ຫວຽດນາມ ໃນ 5 ປີ້ອນຫ້ຍງບໍ່ (ລວມເຖິງການຢູ່ຕໍ່ນຳ?)

ໄປ ບໍ່ໄດ້ໄປ

2. ປະເທດໃດໃນລຳດັບລຸ່ມນີ້ທີ່ທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປ ຍັງມຢາມໃນ 5 ປີ້ອນຫ້ຍງ? (ເລືອກເອົາປະເທດທີ່ໄດ້ໄປ)

ກຳປູເຈຍ ສ ປ ປ ລາວ

ປະເທດໄທ ຫວຽດນາມ

3. ເຫດຜົນຂອງການຍັງມຢາມ ແມ່ນຫ້ຍງ?

ທຸລະກິດ

ພັກຜ່ອນ

ຍັງມຢາມຄອບຄົວ/ໝູ່ເພື່ອນ

ເຫດຜົນທາງດ້ານສາສະໜາ

ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ)

4. ທ່ານໄດ້ມີການທ່ອງທ່ຽວແບບໃດໃນການທ່ອງທ່ຽວຂອງທ່ານ? (ເຊັ່ນ: ທ່ອງທ່ຽວແບບອິດສະລະ, backpacker, ເປັນກຸ່ມ, ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄອບຄົວ ແລະ ອື່ນໆ)

5. ທ່ານໄດ້ໃຊ້ສື່ປະເພດໃດໃນການວາງແຜນການທ່ອງທ່ຽວໃນຂົງເຂດ? (ເລືອກເອົາປະເທດທີ່ໄດ້ໃຊ້)

ສື່ Social media (Twitter, Facebook, etc)

ປຶ້ມນຳທ່ຽວ(Lonely Planet, Rough Guides, Time Out, ແລະ ອື່ນໆ)

ເວັບໄຊທ່ອງທ່ຽວ ແລະ apps (TripAdvisor ອື່ນໆ)

blogs ທ່ອງທ່ຽວ

ຮ້ານຄ້າອື່ນໆ. ຖ້າທ່ານເຫັນ blogs ທ່ອງທ່ຽວ

ທີ່ໜ້າສົນໃຈ, ກະລຸນາບອກພວກເຮົາ : _____

6. ທ່ານໄດ້ອາໄສຢູ່ແຕ່ລະປະເທດດົນປານໃດ? (ເລືອກ N/A ຖ້າທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປຍັງມຢາມປະເທດດັ່ງກ່າວ 5 ປີ້ອນຫ້ຍງ)

ກຳປູເຈຍ:

ໜ້ອຍກວ່າ 1 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-4 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-3 ເດືອນ

ລະຫວ່າງ 3-6 ເດືອນ

ຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ

ສ ປ ປ ລາວ:

ໜ້ອຍກວ່າ 1 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-4 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-3 ເດືອນ

ລະຫວ່າງ 3-6 ເດືອນ

ຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ

ໄທ:

ໜ້ອຍກວ່າ 1 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-4 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-3 ເດືອນ

ລະຫວ່າງ 3-6 ເດືອນ

ຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ

ທວງດນາມ:

ໜ້ອຍກວ່າ 1 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-4 ອາທິດ

ລະຫວ່າງ 1-3 ເດືອນ

ລະຫວ່າງ 3-6 ເດືອນ

ຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ

ເຮັດວຽກໃນອຸດສາຫະກຳຄ້າປະເວນີ

ເຮັດວຽກເປັນຜູ້ນຳທ່ຽວ

ຂາຍເຄື່ອງທີ່ລະລຶກ

ຂໍທານ

ບໍ່ຖືກຂີ້ໃດ

ຄຳເຫັນ: _____

7. ທ່ານເຮັດກິດຈະກຳທັງແນ່ໃນເວລາທ່ອງທ່ຽວ?
(ເລືອກເອົາທັງໝົດທີ່ສອດຄ່ອງ)

ຢ້ຽມຢາມບ້ານເດັກກຳພ້າ

ສອນພາສາອັງກິດໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່

ເປັນອາສາສະໝັກໃນໂຄງການສິ່ງແວດລ້ອມ

ທ່ອງທ່ຽວຕາມສະລັມ ແລະ ຊຸມຊົນຍ່ອຍອື່ນໆ

ສອນພາສາອັງກິດໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມ

ຊື້ສິນຄ້າ ຫຼື ການບໍລິການຈາກທຸລະກິດທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ກັບຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ

ເປັນອາສາສະໝັກໃນອົງການທີ່ກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍ

ບໍລິຈາກເງິນໃຫ້ອົງການການກຸສົນທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມ

ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຂ້າງເທິງ

8. ທ່ານໄດ້ເຫັນເດັກນ້ອຍທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ເຮັດວຽກ
ທັງແນ່ລຸ່ມນີ້ ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ? (ເລືອກຂີ້ທີ່ເໝາະສົມ)

ສະແດງຢູ່ຂ້າງຖະໜົນ

ເຮັດວຽກໃນຮ້ານອາຫານ ຫຼື ໂຮງແຮມ

ເກັບຂີ້ເຫີ້ຍອ

9. ໃນລະຫວ່າງທີ່ທ່ານຢູ່ໃນເຂດດັ່ງກ່າວ,
ທ່ານໄດ້ຊື້ເຄື່ອງຈາກເດັກ ນ້ອຍ ຫຼື ຮ້ານຄ້າບໍ່

ໄດ້ຊື້ ບໍ່ໄດ້ຊື້

ຖ້າບໍ່ໄດ້ຊື້, ອະທິບາຍ

10. ໃນເວລາທີ່ທ່ານທ່ອງທ່ຽວ, ທ່ານໄດ້ເອົາເງິນໃຫ້ເດັກ
ນ້ອຍບໍ່?

ເອົາໃຫ້ ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຫ້

ຖ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຫ້, ອະທິບາຍວ່າຍ້ອນຫຍັງ : _____

11. ທ່ານໄດ້ມີປະຕິສຳພັນກັບເດັກນ້ອຍບໍ່ໃນເວລາການ
ທ່ອງທ່ຽວ?

ຊື້ ບໍ່ໄດ້ຊື້

ບໍ່ຮູ້/ຈື່ບໍ່ໄດ້

ຖ້າຈື່ບໍ່ໄດ້, ຍ້ອນຫຍັງ: _____

12. ໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວ, ທ່ານໄດ້ເຫັນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຄິດວ່າເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໄວໜຸ່ມຕໍ່າກ່ວາ 18 ປີອາດມີປະສິບການ ຫຼື ມີຄວາມສ່ຽງກັບການຖືກທາລຸນ / ການຂູດຮີດ:

ບໍ່ ບໍ່ຮູ້/ຈື່ບໍ່ໄດ້

ຖ້າຈື່ບໍ່ໄດ້, ຍ້ອນຫຍັງ: _____

13. ທ່ານໄດ້ແບ່ງຄວາມໜ້າເປັນຫ່ວງນຳໃຜ?

ບໍ່ມີໃຜ

ນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນອື່ນ

ພະນັກງານໂຮງແຮມ

ຕຳຫຼວດທ່ອງທ່ຽວ

ອື່ນໆ (ໃຫ້ລະບຸ)

14. ທ່ານໄດ້ສື່ສານຄວາມເປັນຫ່ວງຂອງທ່ານບໍ່?

ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງຂ້ອຍ

ຂ້ອຍຍ້ານວ່າຂ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ສະຖານະການຮ້າຍແຮງ

ຕື່ມ

ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າ ຖ້າຂ້ອຍລາຍງານໄປກໍ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ ມີຫຍັງດີຂຶ້ນ _____

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ແລະ ເນື້ອຫາ: _____

15. ທ່ານສື່ສານຄວາມເປັນຫ່ວງຂອງທ່ານແນວໃດ?

ໜ້າຕໍ່ໜ້າ

ອີເມວ

ໂທລະສັບ

Social Media (Twitter, Facebook ອື່ນໆ)

ອື່ນໆ ກະລຸນາລະບຸ

16. ໄດ້ມີການຕອບຮັບຈາກການສື່ສານຂອງທ່ານບໍ່?

ມີ

ບໍ່ມີ

ບໍ່ຮູ້/ຈື່ບໍ່ໄດ້

ຖ້າຈື່ບໍ່ໄດ້, ກະລຸນາອະທິບາຍ: _____

17. ທ່ານໄດ້ຮັບ ຫຼື ເຂົ້າຫາຂໍ້ມູນໃນການປົກປ້ອງເດັກ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ (ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກ່ວາ 18 ປີ) ທີ່ໄດ້ຖືກການຂູດຮີດ/ທາລຸນ? (ຖ້າຫາກຫຼາຍກວ່າ ໜຶ່ງຄຳຕອບ, ກະລຸນາອະທິບາຍເພີ່ມ)

ໄດ້ຮັບ ກ່ອນການເດີນທາງມາຮອດ

ໄດ້ຮັບ ຂະນະທີ່ທ່ອງທ່ຽວຢູ່

ໄດ້ຮັບ ພາຍຫຼັງເດີນທາງອອກມາແລ້ວ

ບໍ່ໄດ້ຮັບ

ບໍ່ຮູ້/ຈື່ບໍ່ໄດ້

18. ທ່ານຄິດວ່າມີຫຍັງດັ່ງລຸ່ມນີ້ທີ່ທ່ານວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ສາມາດອິດທິນໄດ້ ແລະເປັນທີ່ຍອມຮັບຈາກຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ຖ້າຫາກທ່ານໄດ້ຮັບ ຫຼື ເຂົ້າຫາຂໍ້ມູນ, ກະລຸນາອະທິບາຍສີ່,

ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໄວໜຸ່ມຂາຍເຄື່ອງທີ່ລະລຶກ

ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໄວໜຸ່ມເຮັດວຽກໃນອຸດສາຫະກຳຄ້າ

ປະເວນີ

ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໄວໜຸ່ມຂໍທານ

ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໄວໜຸ່ມສະແດງໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວເບິ່ງ

ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໄວໜຸ່ມເຮັດວຽກໃນໂຮງແຮມ ຫຼື ຮ້ານອາຫານ

ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໄວໜຸ່ມເຮັດວຽກເປັນຜູ້ນຳທ່ຽວ

ຖືກໝົດທຸກຂໍ້

ບໍ່ຖືກຈັກຂໍ້

ຄຳເຫັນ: _____

19. ຜົນກະທົບດ້ານໃດແດ່ທີ່ທ່ານເຊື່ອວ່າການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊຸມຊົນ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມ (ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ)

ສິ່ງແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນ

ດ້ານລົບ

ປານກາງ

ດ້ານບວກ

ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ

ດ້ານລົບ

ປານກາງ

ດ້ານບວກ

ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມທ້ອງຖິ່ນ

ດ້ານລົບ

ປານກາງ

ດ້ານບວກ

20. “ເມື່ອຂ້ອຍທ່ອງທ່ຽວ, ຂ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ມີຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊາວໜຸ່ມໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນະ”

ບໍ່ເຫັນດີຫຼາຍ ບໍ່ເຫັນດີ

ປານກາງ ເຫັນດີ

ເຫັນດີຫຼາຍ

ຄຳເຫັນ: _____

21. “ເມື່ອຂ້ອຍທ່ອງທ່ຽວ, ຂ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍມີຂໍ້ມູນທີ່ພຽງພໍຕໍ່ກັບການປົກປ້ອງເດັກ ແລະ ຊາວໜຸ່ມໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນະ”

ບໍ່ເຫັນດີຫຼາຍ ບໍ່ເຫັນດີ

ປານກາງ ເຫັນດີ

ເຫັນດີຫຼາຍ

ຄຳເຫັນ: _____

22. ທ່ານຄິດວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດເຮັດໄດ້ແນວໃດ ໃນການເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມປອດໄພຈາກການຖືກຂູດຮີດ / ທາລຸນ

23. ຖ້າຫາກທຸລະກິດທາກມີການປັບທາງດ້ານນະໂຍບາຍໃນ ການປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ, ທ່ານຄິດວ່າຈະມີອິດທິພົນຕໍ່ກັບການ ຊື້ຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ກັບການບໍລິການ/ສິນຄ້າ ຫຼື ບໍ່? (ຖ້າຫາກທ່ານມີຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄຳຕອບ, ກະລຸນາໃຫ້ຄຳເຫັນ)

ແມ່ນ ຖ້າຫາກລາຄາຍັງສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້

ແມ່ນ ຖ້າຫາກລາຄາທາກແພງກ່ອນ

ແມ່ນ ຖ້າຫາກທ່ານເຫັນ

ຫຼັກຖານໃນການປະຕິບັດທີ່

ເປັນການຊຸກຍູ້ທາງດ້ານນະໂຍບາຍ

{ } ບໍ່ໄດ້ມີຜົນທ້ອງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກການຕັດສິນໃຈຂອງຂ້ອຍ

{ } ບໍ່ຮູ້

ຄໍາເຫັນ: _____

{ } ປຶ້ມນໍາທ່ຽວ

{ } ສະໜາມບິນປາຍທາງ ແລະ ສະຖານີໂດຍສານຂົນສົ່ງ(ເຊັ່ນ: ລົດໄຟ, ລົດເມ, ແລະ ອື່ນໆ)

{ } ການນໍາທ່ຽວທີ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງ

{ } ບໍລິສັດນໍາທ່ຽວທີ່ບ້ານຂອງຂ້ອຍ

{ } ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ)

24. ຂໍ້ມູນປະເພດໄດທີ່ທ່ານຕ້ອງການໄດ້ຮັບກ່ອນທີ່ຈະເດີນທາງ? (ເລືອກເອົາທັງໝົດທີ່ວ່າແມ່ນ)

{ } ຄໍາຈ້າງ ແລະ ສະພາບການເຮັດວຽກຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນໃນການທ່ອງທ່ຽວ

{ } ວິທີທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດຊຸກຍູ້ເສດຖະກິດທ້ອງຖິ່ນໄດ້

{ } ເບື້ອງຫຼັງຂໍ້ມູນທາງດ້ານການເມືອງຂອງປະເທດ ຫຼື ຂົງເຂດ

{ } ປະເພນີ ແລະ ການນຸ່ງຖືທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບທ້ອງຖິ່ນ

{ } ສາມາດປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ປ້ອງກັນການຖືກຂູດຮີດ ໃນເວລາການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ແນວໃດ

{ } ສາມາດປົກປ້ອງສະພາບແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງ ທີ່ເປັນໄພຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ແນວໃດ

{ } ບໍ່ຖືກຈັກຂີ້

25. ທ່ານຕ້ອງການຢາກໄດ້ຮັບ ຫຼື ເຂົ້າຫາຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ຈາກບ່ອນໃດ?

{ } ເວັບໄຊ ແລະ blog ການທ່ອງທ່ຽວ

{ } ໃບປິວທີ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງຂ້ອຍ

{ } ຂໍ້ມູນເທິງເຮືອບິນ (ວາລະສານ, ວິດີໂອ ແລະ ອື່ນໆ)

26. ທ່ານດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທີ່ປະເທດໃດ?

27. ທ່ານຢູ່ທີ່ປະເທດໃດຕອນນີ້?

28. ເພດຂອງທ່ານ

{ } ເພດຍິງ

{ } ເພດຊາຍ

{ } ບໍ່ປະສົງບອກ ກະລຸນາລະບຸ

29. ທ່ານເກີດໃນປີໃດ? (ຕື່ມຕົວເລກ 4 ຕົວເລກຂອງປີເກີດ ເຊັ່ນ: 1976):

30. ທ່ານພົບກັບການສໍາຫຼວດນີ້ໄດ້ແນວໃດ?

{ } ໂຊຊິມີເດຍ (ທະວີດເຕີ, ເຟດສບຸກ, ອື່ນໆ)

{ } ອີເມວຈາກໝູ່ເພື່ອນ/ເພື່ອນຮ່ວມງານ

{ } ເວັບໄຊ

{ } ວາລະສານ ຫຼື ສິ່ງພິມອື່ນໆຂອງ Intrepid Express

{ } ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ): _____

www.childsafetourism.org

ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກນ້ອຍ: ໃນມຸມມອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

ໂອເອັດບີເອັນ: 978-0-9874441-4-1

ສະຫງວນລິຂະສິດ © 2013, ອົງການສຸພະນິມິດ ປະຈຳລາວ

childsafetourism@wvi.org

